

vrede

CYPRUS

MAANDBLAD VOOR INTERNATIONALE POLITIEK EN VREDESPROBLEMEN
19e jrg. - nr. 152 - JUNI 1976

vrede

„VREDE“ Studie- en informatiecentrum
voor vredes- en ontwikkelingsproblematiek
v.z.w.

maandblad 10 nrs. per jaar

REDACTIE-BEHEER

PUBLICITEIT :

Onderbergen 51 - 9000 Gent
Prk : 000-0956015-80
- Vrede v.z.w. - 9000 Gent
tel. 091/ 23.82.52

LEESGELD :

250 fr. per jaar
25 fr. per nummer.

STEUNABONNEMENT : 500 fr.

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER :

Michel Vanderborght
Echel 6
9401 Pollare

REDACTIE :

Theo Bailleul, Paula Burghraeve,
Nadine Crappé, Paul Wagemans,
Chantal De Smet, Jules Verhelst
Jean-Pierre Everaerts, Luc Kongs,
Griet Maréchal, Michel Tanret,
Kathleen Steel, Luk Vermeire,
Jan Verwest, Bob Wolstijn,
Wilfried De Vlieghere, Elie Elia,
Brigitte Van Maele.

REDACTIESECRETARIS :

Jo De Schuyter

HOOFDREDACTEUR :

André De Smet

VASTE MEDEWERKERS :

Frans De Winter, Ward Ruyslinck,
Staf Schmidt, Jan Van Calsteren,
Jos Wolles, Janine De Rop

Centrum voor UNO-recht (V.U.B. - Brussel)

Centrum voor Latijns-Amerika (Roermond)

ABONNEMENTENDIENST :

Lotty Verwest, Carlos Van Vooren

„Vrede“ wil de spreekbuis zijn van al diegenen die - door degelijke informatie of voorstellen - een bijdrage willen brengen tot de internationale ontspanning.

De redactie doet dan ook beroep op de medewerking van al diegenen die hiertoe kunnen bijdragen.

De ondertekende artikels beantwoorden dan ook niet noodzakelijkerwijze aan het standpunt van de redactie.

OFFSET DRUK :

Beschutte Werkplaats, Landegem.

UIT DE INHOUD

	Blz.
EDITO	3
De Navo - Top te Oslo	3
EUROPA	4
Duitse Bondsrepubliek	4
ITALIE	7
Italië op een keerpunt	7
AZIE	8
Turkije	8
ZUID-AMERIKA	14
Argentinië	14
Oproep tot solidariteit met het Argentijnse volk	14
Militairen opnieuw aan de macht	15
Bolivia	19
Waarom een rijk land arm moet blijven	19
Colombia	21
Land van compromis en geweld	21
CENTRAAL AMERIKA	23
Cuba	23
Op het eerste Congres van de P.C.C.	23
ZUID-AFRIKA	26
De Belgische banken en Zuid-Afrika	26
PUBLICATIE	28
Angela Davis	28
Seinboek	28
Vrijheid is het hoogste ideaal	29
AKTIEGROEPEN	31
Sago	31
PUBLICATIES OVER LATIJNS-AMERIKA	32
STOP DE BEWAPENINGSWEDLOOP	34
ZO EEN ZOO	35

DE NAVO - TOP TE OSLO

In mei en december hebben de tweejaarlijkse vergaderingen plaats van de NAVO-Raad.

Tijdens de recente vergadering kwamen de Ministers van Buitenlandse Zaken van de NAVO landen te Oslo samen. Wie verwacht had dat nieuwe voorstellen uit de bus zouden komen, als een soort verlengstuk voor de Konferentie van Helsinki over Europese Veiligheid en Samenwerking, komt bedrogen uit. Zelfs in betrekking tot de besprekingen over de troepenvermindering in Centraal Europa (MBFR) die te Wenen plaats hebben kwamen geen initiatieven naar voor. De ministers hielden het, in de openbare zittingen althans, bij de klassiek gekende standpunten. Zelfs voor de spanningen onder bepaalde NAVO partners onderling - Griekenland en Turkije en de kabeljauwoorlog tussen IJsland en Groot-Brittannië - kwamen geen oplossingen in het zicht.

Zoals steeds werd een bijzondere nadruk gelegd op het opdrijven van de militaire uitgaven. Kissinger hield zelf een pleidooi om deze over een langere periode te plannen. Tot justificatie van deze stelling werd nog maar eens het oude argument bovengehaald over de „tegenstrever - het Warschaupakt - dat over een militaire macht beschikt dat het peil overschrijdt dat nodig is voor haar defensiedoeleinden“. Dit heeft Kissinger niet belet er op te wijzen dat er vandaag geen alternatief bestaat voor de door de V.S. tot heden gevoerde internationale politiek. Hij onderlijnde hierbij zelfs dat, het probleem van het bezit van basissen voor de V.S. en zijn bondgenoten, niet kan of mag gewijzigd worden zolang het op hun verdediging gaat...

De Franse minister Sauvagnargès herhaalde nog maar eens dat zijn regering geen brood ziet in de MBFR besprekingen te Wenen gezien de voortzetting van de ontspanning op militair vlak voor Frankrijk onaanvaardbaar is. Als bevestiging hiervan kondigde hij de verhoging aan van de militaire uitgaven met 20 procent. De in de V.S. door Giscard afgelegde verklaring waarin een Franse militaire interventie in Libanon werd vooropgesteld is hier een ander voorbeeld van. Zonder direkt tot de militaire alliantie van de NAVO (de Shape) te behoren komt het steeds meer tot uiting dat de huidige Franse Regering tot de harde kern van de NAVO familie behoort. De lovende woorden die Frankrijk vanwege de V.S. en de D.B.R. mocht ontvangen bevestigen dit.

Bonds Minister Genscher maakte zich zorgen over het „onbegrip“ van de openbare opinie tenoverstaan van de NAVO en vroeg een gemeenschappelijke inspanning om dit te boven te komen. Om de economische moeilijkheden in West-Europa te overwinnen deed hij beroep om nauwere samenwerking tussen de NAVO landen om zodoende de militaire alliantie te versterken. Kissinger bevestigde bij zijn bezoek aan Bonn, na de NAVO top, dat West-Duitsland vandaag de zekerste en meest betrouwbare bondgenoot van de Verenigde Staten is.

Zo de gebeurtenissen in Afrika, o.m. de Sovjet en Cubaanse hulp aan de M.P.L.A. in Angola op de korrel werd genomen dan is duidelijk gebleken dat men verveeld zat met de hulp van sommige NAVO partners aan de FNL. A. via Zaïre en de interventie van Zuid-Afrika, die er aan was voorafgegaan. Dit was van aard om de kritiek van de NAVO raad te temperen. De tegenstrijdige belangen van de verschillende NAVO partners op het Afrikaans continent, het weinig enthousiast onthaal van Kissinger tijdens zijn Afrikaanse rondreis en de te voorziene ontwikkeling in Rhodesië en Namibië hebben voor gevolg dat de NAVO moet op zoek gaan naar een gemeenschappelijk standpunt. Een bevestiging van deze zienswijze was wel het onderhoud tussen Kissinger en Van Elsende waarbij de nadruk werd gelegd op het feit dat de Verenigde Staten in Midden Afrika... „niet willen concurreren met landen die daar van oudsher goede betrekkingen hebben zoals België met Zaïre...“. Een ander bewijs is de concurrentiestrijd die werd gevoerd voor een soort „koop van de eeuw“ t.t.z. de levering van een startklare kerncentrale aan Zuid-Afrika waarbij Frankrijk een Amerikaans-Zwitsers-Nederlandse combinatie aan de dijk heeft gezet.

Minister Van Elsende toonde zich in grote lijnen akkoord met de verklaringen van Kissinger in betrekking tot de resultaten van Helsinki. Naar zijn mening is de ideologische wedijver in kontradiktie met de aangevane verbintenissen. Dit heeft hem niet belet te verklaren dat het er niet op aankomt het kommunisme te stellen tegen het anti-kommunisme maar wel de gesloten maatschappij tegenover de open maatschappij. Positief was wel de verklaring van de Belgische Minister die, inzake Afrika, de zienswijze naar voor bracht dat in Rhodesië en Namibië het meerderheidsbestuur een noodzaak is. Onbegrijpelijk is dan echter waarom dit principe voor Zuid-Afrika over het hoofd moet worden gezien.

Als een schaduw is de Italiaanse politieke situatie over de NAVO top blijven hangen. De reële kans dat de P.C.I. na de a.s. parlementsverkiezingen regeringsverantwoordelijkheid kan krijgen baart de NAVO partners zorgen. We kennen in dit verband reeds de verklaringen van Kissinger, NAVO opperbevelhebber Haig, Kanselier Schmidt, oud Minister Wilson en meer recent de toespraak van Tindemans in Keulen. Dat de NAVO top er niet is toe overgegaan, met uitzondering van enkele insinuaties, zich openlijk te gaan mengen in de binnenlandse toestand van een NAVO partner, is zeker te danken aan het feit dat men angst heeft van de reacties van het Italiaanse volk en van de internationale openbare opinie die dergelijke tussenkomst niet langer wil aanvaarden.

Alles met mekaar genomen kan over de afgelopen NAVO top worden gezegd dat ; de economische crisis in de Westerse wereld, de recente internationale ontwikkeling en de gewijzigde krachtsverhoudingen, niet zonder invloed zijn geweest op de gevoerde besprekingen. Voor de openbare opinie kan het een aanwijzing zijn dat een toenemende druk voor de toekomst slechts heilzaam kan zijn.

A.D.S.

EUROPA

DUITSE BONDSREPUBLICK

KATHARINA BLUM, ULRIKE MEINHOF EN DE JACHT OP DE HEKSEN IN DE DUITSE BONDSREPUBLICK.

Afgaande op de gebeurtenissen die zich in de laatste maanden, zoniet jaren, in de Duitse Bondsrepubliek afspeelden en waarover onze goeddenkende pers maar liefst zwijgt kunnen wij ongetwijfeld zoals M. van Amerongen (Vrij Nederland 15.5.1976) besluiten : „Duitsland is weer een land geworden om bang van te zijn“.

Wat zijn de feiten ?

Wij hebben het nu niet over de vroegere daden van de ex-Baader-Meinhof-bende waar we later op terug zullen komen, maar wel over de repressie die volgend op of parallel met de daden van de Rote Armee Fraktion (waar onder andere Andreas Baader en Ulrike Meinhof lid van waren) langzaam maar zeker het licht zagen.

WE HEBBEN HET NIET OVER HET INDIVIDUALISTISCHE EN ANARCHISTISCHE (TEGEN) GEWELD MAAR OVER HET VERFIJNDER EN GRONDIGER OFFICIELE, GEINSTITUTIONALISEERDE WETTELIJKE GEWELD.

Zo, de hervorming van de wetten inzake de rechtspraak die de advocaten van de Rote Armee Fraktion onderwerpen aan maatregelen van uitsluiting, huiszoeking en arrestatie. We hebben het over de regels die de beklagden toelaten slecht één advocaat te hebben, die hen en hun advocaten verbieden politieke verklaringen af te leggen tijdens het proces, die hen niet de mogelijkheid geven vrijelijk (d.i. zonder getuigen) met hun advocaten en familieleden te spreken. Niet alleen belemmeren deze nieuwe wetten de intrinsieke rechten van de burgers - en beklagden zijn ook burgers - maar verder worden ze slechts van toepassing in bepaalde wel uitgekozen gevallen. M. van Amerongen schrijft :

„Betekent dit, dat in West-Duitsland de RECHTSZEKERHEID wordt bedreigd ? Welnee, als het FASCISTEN zijn die in de verdachtenbank zitten, verloopt de procesgang vlekkeloos. Zeker, de vijf doden waar Ulrike Meinhof medeverantwoordelijkheid voor draagt zijn precies vijf doden te veel. Nochtans zijn het er 1.499.995 minder dan het totale aantal slachtoffers van de dames Lächert, Ryan, Süß, Meyer en Orlowski - de duivelinnen in mensengedaante, die op het ogenblik terechtstaan in Düsseldorf in verband met hun werkzaamheden in het concentratiekamp Majdanek. Want hoe men ook moge denken over de politieke en morele kanten van de „stadguerilla“ die de Bondsrepubliek twee jaar lang heeft geteisterd, het blijft een feit dat in Stuttgart-Stammheim (proces RAF) en Düsseldorf op een opvallende wijze met twee maten wordt gemeten. In Stuttgart wordt de advocaten systematisch het werk onmogelijk gemaakt. In Düsseldorf voeren de advocaten reeds een

half jaar lang, zonder dat zich daarover ook maar iem. druk maakt, een onvervalst antisemitische en neozistische vertoning op. In Stuttgart worden de verdachten behandeld op een wijze die nu al twee van de betrokkenen de dood in heeft gedreven. In Düsseldorf lopen de verdachten niet alleen vrij rond, maar zij v. den bovendien met een voorkomendheid behandeld tot nadenken stemt“.

Een tweede aspect betreft de paragraaf 88-2 die onlangs werd toegevoegd aan het Duitse strafrecht en die l. aanzetten tot geweld bestraft. Aanzetten tot geweld o. in schrift, woord en beeld... Deze paragraaf - door al meenheid van stemmen aanvaard - stelt in feite een rechte vorm van censuur voor.

Nog erger, en aan de basis van het geheel, is natuurlijk het dekreet dat in 1972 door de Bondskanselier en minister-presidenten van de verschillende Länder was vooropgesteld en dat stelt dat „eenieder functionar kan worden die waarborg biedt dat hij zich ten alle tijde zal engageren voor de democratische en liberale orde zoals die gedefinieerd wordt door de grondwet met andere woorden : „als een sollicitant (naar een ambtenarenbaan) lid is van een organisatie die doelstellingen nastreeft die in strijd zijn met de grondwet, da geeft dit lidmaatschap gegronde reden tot twijfel of hij zich wel steeds voor de vrije democratische grondprincipes zal inzetten. Deze twijfel rechtvaardigt in de regel een afwijzing van het verzoek tot aanstelling“.

Voorbeelden ?

- De machinist Rudi Röde werd ontslagen bij de Bundesbahn vanwege zijn lidmaatschap van de Deutsche Kommunistische Partei die een erkende en sinds 1968 legale partij is die trouwens herhaaldelijk aan verkiezingen heeft deelgenomen.
- Peter Oehring werd als medewerker bij een technisch instituut in Hamburg wegens DKP-lidmaatschap niet aangenomen.
- De bouwkundige ingenieur Heiner Blasebrot kreeg van het Stuttgarter regeringspresidium een Beroepsverbod opgelegd omdat hij ooit actief is geweest in de studentenbond Spartakus.
- Doris Schwert, lid van de D.K.P. werd voornamelijk kwalijk genomen dat zij geschreven heeft dat de „strijd voor de verandering van het onderwijs door de klassenstrijd gaat“. In een interview dat zij aan de R.T.B. toestond zegt zij dat het zo ver gaat dat men best bepaalde woorden niet meer gebruikt zo het „verfoeilijke begrip“ van klassenstrijd maar ook de arbeidersklasse (men spreekt best van de arbeiders of de werknemers maar zeker niet van één of de klasse). Doris Schwert werd uit haar leraarsambt aan de Ernst-Reuter-school van Frankfurt ontzet.
- Anke Wagner kende eenzelfde lot, aan dezelfde school. Haar echtgenoot die het om politieke redenen aan de stok gekregen had met een neonazistische officier (officier die de herovering van de oostelijke gebieden D.D.R., Bohemen, een deel van Polen voorstond) kreeg tijdens zijn legerdienst drie maanden gevangenis. Dit bracht de stille druk op Anke om zich van haar echtgenoot te desolidariseren, nog beter er van te scheiden.
- De Keulse leraar Kurt Holl, die als „grondwetsvijand“

uitgesloten werd uit een overheidsfunctie houdt zich in leven door als tuinman op een kerkhof zijn brood te verdienen. Als hij in Hamburg zou wonen zou waarschijnlijk zelfs die baan voor hem niet mogelijk zijn. Want daar geldt evenals in vele andere deelstaten niet het feit of iemand werkelijk handelt in strijd met de grondwet, maar is alleen de twijfel al voldoende om het vonnis van beroepsverbod uit te doen spreken.

- In Darmstadt gaat het zover dat extremisten of van extremisme verdachten (U weet wel extremisten zijn al zij die niet grondwettelijk zuiver zijn) uit sociale woningen kunnen gestoten worden.
- In de deelstaat Baden-Wurtemberg waar de ex-nazi Filbinger minister-president is, moeten overheidsfunctionarissen die overgeplaatst zijn en in hun vorige woonplaats al een antecedentenonderzoek onderworpen waren, opnieuw aan de tand gevoeld worden. Vaak leidt dit tot beroepsverbod.

Het respect van de democratische orde betekent voor het ogenblik in de Bondsrepubliek dat om het even welke kritiek, zelfs deze in naam van de grondwet het risico in zich draagt een ambt in het onderwijs, de administratie of het openbaar ambt te verliezen (of niet te krijgen). De slachtoffers zijn zeer zelden van extreem rechts, wel van links maar niet a priori : zij kunnen ook lid zijn van de S.P.D. - voor wie het dekreet in de eerste plaats een verdediging betekent van de democratische orde - of van de liberale partij (zoals R. Renner). Sympathisant zijn van de linkse buitenparlementaire beweging, van een Chili-komitee of Amnesty International is reeds voldoende om elke kans een job te verkrijgen als spoorwagearbeider, onderwijzer of universiteitsassistent onmogelijk te maken (cfr. Hebdo 76/30).

„Het beroepsverbod beschermt de grondwet niet, maar holt haar uit. Het beroepsverbod beschermt het staatsbestel niet tegen een zogenaamde „Jonge mars van de vijanden van de grondwet“, maar sluit het af van de democratische controle en medebeslissing“. Het beroepsverbod geeft geen bescherming tegen de activiteiten van zogenaamde „Radikalen“, maar verhindert veranderingen in het bestaande maatschappelijke bestel, dat extra vrijheid en democratie toelaat. Sinds de Noodtoestandswet is het beroepsverbod de tot nu toe meest beslissende en gevaarlijkste poging tot politieke onderdrukking, vervolging en illegalisering van de progressieve en democratische krachten in de Duitse Bondsrepubliek (...). Twee jaar „minister-presidenten besluit“ hebben bewezen dat het beroepsverbod en de bijzondere wet een omvangrijke aanval is van de CDU/CSU - en hun bondgenoten in het bedrijfsleven en de politiek -, aanval die de progressieve krachten in ons land moet terugdringen. Wat vandaag nog konform aan de grondwet is, is morgen naar Diktat van de CDU/CSU reeds „vijandig aan de grondwet en overmorgen illegaal“ (oproep december 1974 door 4.000 wetenschapsmensen in de D.B.R.). De hysterie over dreigende aanslagen, ontvoeringen en andere terreurdaden neemt ondertussen verder de meest onwaarschijnlijke vormen aan. De Springer-sensatiepers is nu reeds begonnen met het organiseren van een ware angstpsychose die duidelijk moet opgedreven worden tot de parlamentsverkiezingen van oktober a.s. die nu reeds draaiende zijn rond de vraag wie - de CDU/CSU of de

SPD - het best in staat is de democratie te beschermen. Een staaltje ?

Enkele weken geleden is „op advies van het Bundeskriminalamt besloten om maar liefst drie miljoen mark uit te trekken voor de beveiliging van het parlamentsgebouw in Bonn. De reden voor deze maatregel... De zg. „veiligheidsexperts“ van het Bundeskriminalamt hadden het schokkende verhaal verspreid dat het kantoor van de parlamentsvoorzitster Renger vanaf de Rijnover door „lichte jachtgeweren en infanteriegeweren direct te bereiken is. „En ook de plenaire vergaderzaal zou een „uiterst kwetsbaar doelwit“ zijn voor scherpshutters. Voordat er dus een terrorist op het idee gekomen is om het parlamentsgebouw aan te vallen wordt op grote schaal de verdediging ter hand genomen. In enkele dagen tijds is het regeringscentrum in Bonn veranderd in een gewapende vesting. Met de bekende Duitse „grondelijkheid“ is het Bundeskriminalamt aan zijn werk getogen : het parlamentsgebouw wordt voorzien van ramen van kogelvrij glas, televisiecamera's bij alle ingangen, gepantserde portierloges en traliehekken. Bovendien komt er een meer dan twee meter hoge omheining rond de parlamentsgebouwen. De afgevaardigden in het parlement gingen verder akkoord met het voorstel om behalve pantserwagens ook politie-eenheden met honden in de regeringswijk te laten patrouilleren. De terroristenhysterie heeft er inmiddels zelfs toe geleid dat zeker veertig leden van het parlement zich een lijfwacht hebben aangemeten. En ongeveer 100 afgevaardigden hebben het dringende advies van minister van binnenlandse zaken Mainhofer opgevolgd om een revolver bij zich te steken“. (De Waarheid 16.4.1976).

Deze opgeblazen veiligheidsmaatregelen, die een sfeer van onveiligheid bij de bevolking moeten bewerkstelligen, zijn regelrecht bedoeld als intimidatie tegen alles en iedereen die zich verzet tegen de ondemocratische koers die de Westduitse reactie meer en meer inslaat. Terrorisme wordt door de Westduitse justitie, het Bundeskriminalamt en het Springerconcern doelbewust gecreëerd om vervolgens iedereen als „terrorist“ te kunnen bestempen, te veroordelen en te discrimineren.

Het is over deze situatie dat de film van Volker Schlöndorff en Margarethe von Trotta, „Die Verlorene Ehre von Katharina Blum“ (De verloren eer van Katharina Blum) handelt, en waar de bedaarde en apolitieke Katharina plots gekonfronteerd wordt met de hetze en het moreel-terrorisme van een zekere pers. Aan de basis van de film ligt de roman van Heinrich Böll en ook de ontstaansgeschiedenis van dit geschrift is niet zomaar toevallig.

„In december 1971, daags na een bloedende hold-up te Kaiserlautern tijdens dewelke een politieagent de dood vindt, titelt de BILD ZEITUNG, sensatieblad met een oplage van 4 miljoen exemplaren : „De Baaderberde doodt opnieuw“, Niets laat toe deze thesis te staven. Wat voor belang heeft dat ? voor het blad van persmagnaat Axel Springer komt het er in de eerste plaats op aan de collectieve hysterie te voeden tot wiens bestaan zij zelf heeft bijgedragen. Heinrich Böll, Nobelprijswinnaar en geëerd schrijver, werpt zich dan in de strijd. Hij is van mening dat hij niet langer zwijgen kan. Hij neemt stelling. In een artikel dat hij in Der Spiegel publiceert, klaagt Böll de methodes aan van een „zekere pers“ en de „ophitsingscampagne en het aanzetting tot lynching“ die

zij provokert. De Bild Zeitung vraagt niets meer om Böll te beledigen en hem te vergelijken met ... Goebbels. Het dagblad Quick gaat hierop verder en schrijft : „De Böll's zijn gevaarlijker dan de Baader-Meinhof's". Met zijn roman-pamflet „De verloren eer van Katharina Blum" (...) wil Heinrich Böll zijn zaken regelen met de Springer pers en het klimaat van repressieve onverdraagzaamheid aanklagen aan dewelke deze pers niet vreemd is". (Hebdo 76/30).

Ondertussen achterhaalt de werkelijkheid de fictie met rasse schreden wat de „zelfmoord" op Ulrike Meinhof maar weer eens te meer bewijst. Het gaat er nu niet om de Rote Armee Fraktion's individuele wanhoopsterisme aan te klagen - hun proces werd door de arbeidersbeweging die zij slechts schade berokkendend reeds lang gemaakt - het gaat om de humanitaire en politieke situering van de beschuldigen, het gaat om het klimaat in hetwelke dergelijke terreurdaden voor sommigen als enige weg lijkt over te blijven, het gaat om de onmenselijke, menonwaardige omstandigheden in dewelke de beschuldigen vegeteren, het gaat om de rechtspraak en de mensenrechten die vandaag voor hen, morgen voor anderen met de voeten getreden worden, het gaat om een sociaal en een politiek systeem dat soms wel aardig veel gaat lijken op een systeem waartegen enkele tientallen jaren geleden miljoenen vochten. De vermaarde Duitse historicus Wolfgang Abendroth zegt :

„Men gebruikt de anarchisten in de stijl Baader-Meinhof om de mensen te terroriseren en hun om het even wat te doen aanvaarden. Nadien insinueert men dat deze anarchisten in feite kommunisten zijn. En dan maakt men gebruik van de geschapen afschuw om de kommunisten aan te vallen. De volgende stap is dan de socialisten. Het is om deze reden dat ik, zelfs al haat ik de activiteiten van Baader-Meinhof, denk dat men niet mag aanvaarden, nooit mag aanvaarden dat men de grondwettelijke rechten raakt van om het even wie. De oude duivels van Duitsland, een land dat nooit werkelijk gedena-zificeerd werd, zijn daar, klaar om weer op te staan. Laat ons niet toelaten dat men aan ons recht komt. Zelfs niet als het om de ergste moordenaars gaat. De beschaving gaat langs de eerbiediging van het recht". (Le Drapeau Rouge, 10.5.1976).

En dat die omstandigheden moordend waren - Ulrike Meinhof werd dan ook in elk geval vermoord zelfs indien zij zelf de koord aanspande die een eind aan haar leven stelde - toont volgend citaat uit de Nieuwe van 18.4.1975 : „Een idee van deze marteling krijgt men als men bedenkt dat het slachtoffer van de Westduitse politie permanent wordt vastgehouden in een volkomen geluidsdichte cel, waar nooit daglicht komt, en waar vierentwintig uur per dag neonlicht brandt, terwijl er om de halve minuut iemand komt kijken, zodat elke afzondering, in welke omstandigheden ook, volkomen uitgesloten is. Men moet proberen zich in te beelden wat dat betekent. Nooit hoort Ulrike Meinhof geluid ; zelfs de voetstappen van de bewakers kan ze niet beluisteren. Dit heeft op een bepaald ogenblik meer dan tweehonderd dagen aan één stuk geduurd. Bovendien „woont" ze helemaal alleen in een cel in een vleugel van een gebouw waar zich buiten de bewakers niemand bevindt. Tenslotte bestaat er toch geen enkele kans op echte afzondering binnen deze opgelede eenzaamheid. De advocaten van Ulrike Meinhof hebben op een gegeven moment opgehouden haar te be-

zoeken, omdat het korte contact met de buitenwereld haar helemaal in de war bracht en hallucinaties deed krijgen. Men moet trouwens weten, dat, in strijd met wa voor „normale" gevangenen geldt, elk gesprek van Ulrike Meinhof met familie of advocaten wordt bijgewoond door stenografen van de gevangenis, die elk woord noteren en uittypen in lijkige rapporten, die dan worden overgemaakt aan psychologen. Er bestaat dus voor deze gevangene geen enkele vorm van menselijke communicatie meer. Ulrike Meinhof heeft zelf gevraagd dat haar familie haar niet meer zou bezoeken omdat elk woord dat tijdens deze bezoeken gezegd wordt, tegen haar gebruikt kan worden".

Het gaat er dus niet om of Ulrike Meinhof zich zelfmoord heeft of gezelfmoord werd : in ieder geval is het systeem voor haar dood verantwoordelijk. Het gaat er dus niet om of Katharina Blum fictie of werkelijkheid is : in elk geval is zij de uitbeelding van een actueel bestaande angstpsychose die de mensen kraakt, breekt en (cfr. Meinhof) doodt.

Het gaat er niet om of het Beroepsverbod 5 mensen raakt of 50.000 : het is een uitbeelding van de cirkel waar het systeem zich langzamerhand op begeeft, hierin gesteund door de fascistoïde Springer en zijn sensatiepers. HET GAAT ER OM DAT IN DUITSLAND LANGZAAM EEN NIEUW TOTALITARISME GROEIT, EEN TOTALITARISME DAT GEPAARD GAAT MET EEN CONDITIONERING VAN DE PUBLIEKE OPINIE.

HET GAAT ER OM DAT zoals M. van Amerongen schrijft DUITSLAND WEER EEN LAND WORDT OM ANGST VAN TE HEBBEN.

HET GAAT ER OM DAT SLECHTS EEN SAMENBUNDELING VAN ALLE DEMOKRATISCHE KRACHTEN. DEZE HEKSENJACHT EN DE HEKSENKRING WAAR DUITSLAND NAAR AFZWENKT KAN BEZWEREN.

EEN EINDE MOET GESTELD AAN DE BEROEPSVERBODEN, EN AAN DE BIJZONDERE WETGEVING.

S.D.S.

ITALIE

ITALIE OP EEN KEERPUNT

Gans de wereld kijkt met belangstelling naar de politieke ontwikkeling die zich in Italië voltrekt. De verkiezingen die op 20 juni e.k. zullen plaats hebben kennen een belangrijke inzet. Het dertig jaar lang beheer door de Kristen Demokraten - onder allerhande formules - heeft het land aan de rand van de afgrond gebracht. Hierbij komen zich dan nog de ontelbare financiële schandalen voegen waarbij vele politieke personaliteiten uit de Kristen Democratie betrokken waren.

Voor het Italiaanse volk bestaat er nog slechts één alternatief. De deelname van de Italiaanse Kommunistische Partij (P.C.I.) aan de regeling in samenwerking met alle democratische krachten uit het land. Ieder is het er over eens dat de P.C.I., tot heden de tweede sterkste partij, als de sterkste groep uit de stembus zal komen. In de talrijke gewesten en steden waar de P.C.I. aan de macht kwam heeft zij het bewijs geleverd te kunnen beheren met verantwoordelijkheidszin en op de steun van de bevolking te kunnen rekenen.

We citeren hier slechts Toscanië, Reggio Emilia en de steden Bologna, Florencië, Genua, Turijn, Rimini, enz. Staatssecretaris Kissinger en N.A.V.O. opperbevelhebber Haig hebben reeds in spectaculaire verklaringen gezegd dat de Westerse Militaire Alliantie de deelname van de P.C.I. aan een regering niet kan aanvaarden. Een bedreiging? President Giscard d'Estaing, Rijkskanselier Schmidt, S.P.D. voorzitter Willy Brandt en de vroegere Labourleider Wilson hebben eveneens reeds, zij het dan meer genuanceerd, hun ongenoeven laten blijken. Ook het Vaticaan heeft nogmaals vermanend de vinger opgestoken.

In naam van de zogenoemde vrijheid?

De drang naar hernieuwing en verandering, naar een alternatief ten overstaan van het impasse waarin het land zich bevindt, is echter onafwendbaar.

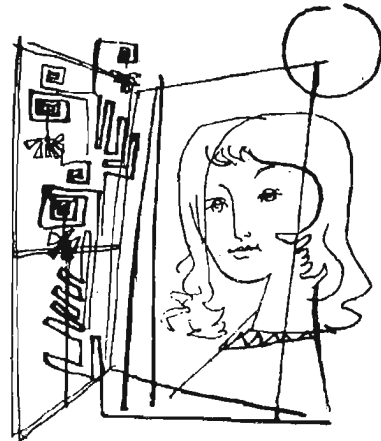
Steeds meer personaliteiten sluiten zich hierbij aan en verklaren zich bereid aan deze nieuwe politiek hun medewerking te verlenen.

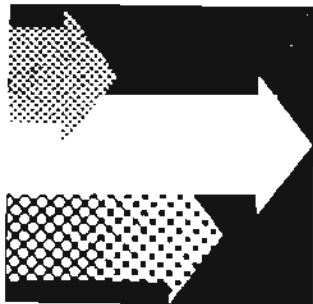
Zo komen een aantal personaliteiten bekend te maken dat zij als onafhankelijken op de kandidatenlijsten van de P.C.I. zullen voorkomen. Onder de meest bekende vernoemen we: ALTERO SPINELLI - onder voorzitter van de Economische Kommissie van de E.E.G.; GILLO PONTEVORVO - auteur van de film "De slag van Algiers"; PIETRO PRATESSI - katholiek journalist - vice directeur van het blad „L'Avenire d'Italia" en oud-directeur van „Il Popolo" de krant van de Kristen Democratie; de Generaal Nino PASTI - oud commandant van de luchtstrijdkrachten van de N.A.V.O.; de theoloog RANIERO LA VOLLE - professor in de geschiedenis van het Christendom aan de Universiteit te Rome en een van de weinige leken die deelnam aan Vaticaan II; TULLIO VINAY - een van de bekendste figuren uit het Italiaans protestantisme, enz., enz.

Naar aanleiding van zijn kandidaatstelling op de lijsten van de P.C.I. verklaarde Spinelli „Ik heb de uitnodiging aanvaard om als onafhankelijke voor te komen op de lijsten van de P.C.I. omdat ik overtuigd ben - en ik heb dit reeds dikwijls onderlijnd - dat de deelname van de kommunisten aan de regeringsverantwoordelijkheden

vandaag noodzakelijk is voor de uitbouw van een gezonde democratie in Italië".

Tijdens de eerste verkiezingmeeting te Rome, waar ook voor de hernieuwing van het stadsbestuur zal gestemd worden, verklaarde Enrico Berlinguer, algemeen sekretaris van de P.C.I., dat zijn partij sinds 1973 voorstander is van het „historisch compromis" t.t.z. de alliantie tussen katholieken, socialisten en kommunisten. Gezien de ernst van de toestand lijkt hem de uitbreiding van deze formule tot alle democratische partijen vandaag onontbeerlijk. Wij geloven, zei Berlinguer, dat deze „urgentie-regering", die moet beantwoorden aan de noodtoestand, uiteindelijk zal uitmonden op het „historisch compromis" waarvan de „diepgaande transformaties van de maatschappij" de objectieven zijn.

AZIE

dokument

TURKIJE

De Turkse ambassade te Brussel is zo vriendelijk geweest om hun standpunt inzake de Cypriotische kwestie aan ons te laten geworden. Het is een toespraak die door de Turkse minister van Buitenlandse zaken, I.S. Caglayangil, op 10 december 1975 voor het Belgisch parlement werd gehouden. Wij hebben deze tekst uit het Frans vertaald en van tussentitels voorzien.

Wij menen dat de publicatie van het Turkse standpunt verantwoord is omdat wij er van overtuigd zijn dat standpunt innemen in de Cypriotische kwestie noodzakelijk moet berusten op kennis van alle gegevens.

In een volgend nummer van VREDE zullen wij een standpuntbepaling van P. Peonides publiceren, die Algemeen Secretaris is van de Cypriotische Vredesraad.

Cyprus.

Vooraleer de analyse van het Cypriotische vraagstuk aan te vatten is het nodig dat ik bepaalde geografische, historische en etnische gegevens over het eiland naar voor breng. Het zijn deze gegevens die de particulariteit van het probleem bepalen. En vervolgens, om de huidige situatie beter te verklaren, voel ik mij verplicht uw aandacht te vestigen op bepaalde belangrijke etappes in de Cypriotische crisis.

Geografische factoren :

Cyprus is een eiland met een opp. van 3.572 vierkante mijlen en een bevolking van 580.000 inwoners. Geografisch ligt het op 40 mijlen van de kust van Turkije en op 500 mijlen van de Griekse kust.

Historische factoren :

In de loop van de geschiedenis werd Cyprus aan verschillende soevereiniteiten onderworpen : de Assirische, de Perzische, de Arabische, deze van het Oost-Romeinse rijk, de Venetiaanse en tenslotte de Turkse. Ze heeft nooit deel uitgemaakt van Griekenland, en haar lot was altijd verbonden aan dat van Klein-Azië.

Cyprus bleef van 1571 tot 1923 onder Turkse soevereiniteit, datum waarop de soevereiniteit van het eiland, door het Verdrag van Lausanne aan Groot-Brittannië werd overgedragen. G.B. had reeds de verantwoordelijkheid op zich genomen om het eiland administratief te besturen vanaf 1878 op basis van een speciaal akkoord tussen Turkije en G.B.

Het komt mij voor dat deze eenvoudige geografische en historische feiten voldoende zijn om het primordiale belang van Turkije in het Cypriotisch vraagstuk te verklaren.

Etnologische factoren :

Bij deze feiten voegt zich nog een belangrijker element : het bestaan op Cyprus van een Turkse gemeenschap waarvan het aantal vandaag 150.000 bedraagt. Dit getal varieerde in de eeuwen, en er waren periodes waar Grieken en Turken gelijkelijk in aantal waren.

Er is geen Cypriotische natie en er is er nooit een geweest :

Het belangrijke punt dat moet onderstreept worden is, dat er op Cyprus geen Cypriotische natie is en dat er nooit een geweest is. De bevolking van Cyprus bestaat uit Turken en Grieken, die twee onderscheiden nationale gemeenschappen vormen. Hun religie, hun etnisch karakter, hun taal, hun tradities, en hun verwachtingen zijn helemaal verschillend. Het zijn projecties van de Turkse en de Griekse naties op Cyprus. Ze voelen zich diep eensgezind met Turkije en Griekenland. Deze duidelijke verschillen bleven gedurende de geschiedenis behouden, want, welke ook de macht was die haar soevereiniteit over het eiland uitoefende, de Grieken en de Turken behielden steeds een grote autonomie in hun gemeentelijke zaken en er vond geen enkele integratie plaats tussen de beide bevolkingsgroepen door huwelijken of door culturele of religieuze assimilatie. Het feit dat de Griekse gemeenschap zich met zoveel fanatisme aan het ideaal van het Hellenisme en de Enosis, d.w.z. de aanhechting van Cyprus door Griekenland, vasthecht, en dat de Turkse gemeenschap diep verlangt naar een identificatie met Turkije, bewijst dat we hier voor twee nationale gemeenschappen staan die niet kunnen aanvaarden door elkaar overheerst te worden.

Enosis :

De activiteiten van de Grieks-Cyprioten die de Enosis tot doel hadden hebben een lang verleden. *Deze activiteiten worden altijd ondersteund en zelfs gestart door de Orthodoxe kerk van het eiland.* In 1941 kwamen de Griekse Cyprioten in opstand tegen de Engelse administratie, die, na de opstand te hebben onderdrukt, schadevergoeding kreeg van de kerk van het eiland en de Aartsbisschop en zijn samenzwerende bisschoppen verbande. Maar als heftig voorstander van de Enosis, maakte de kerk geen einde aan haar inspanningen tot dat doel en verwierp verschillende administratieve modellen door de Engelsen voorgesteld.

De volksraadpleging die plaats vond op 15 januari 1950, met de Enosis als doel, waarvan het resultaat reeds gekend was, stootte op Turkse en Engelse weerstand.

Aartsbisschop Makarios ondernam dan stappen om het vraagstuk voor de UNO te brengen, daartoe gesteund door de Griekse delegatie. Zij slaagden er in het vraagstuk te onderzoeken op een sessie die te Parijs doorging. Er werd vastgelegd dat de eerste minister van Griekenland, Sophocles Venizelos, op 16 februari 1951 de aanhechting van het eiland zou vragen. In 1954 eiste Turkije het recht op zelfbeschikking op voor de Turken tijdens het onderzoek van het vraagstuk voor de UNO. *Omdat de nieuwe poging voor de UNO een mislukking werd voor de Grieken, die de Turkse aanwezigheid op een te Londen te houden conferentie op 29 augustus 1954 weigerden, verklaarden zij de Turkse eilandbewoners te zullen uitroeien.* Waarop Turkije reageerde, dat zij er van overtuigd was dat G.B. de opdracht die haar toeviel zou uitvoeren en dat ze nooit Enosis zou aanvaarden. Bewust wordend dat ze nooit een resolutie in haar voordeel in de UNO zou verkrijgen, besloten Grieken-

land en Makarios het probleem middels terrorisme op te lossen. Zij zetten de EOKA in, een illegale organisatie door kolonel Grivas gevormd en in 1951 naar het eiland gestuurd. Hij legde het zwijgen op aan de Griekse Cyprioten en ging over tot de aanval op de Engelsen. Hij zei het volgende in zijn gepubliceerde verklaring :

„We hebben te doen met twee vijanden : de Engelsen en de Turken. We zullen eerst tegen de eersten vechten en we zullen hen uit het eiland verdrijven. Vervolgens zullen wij de Turken vernietigen. We moeten ten alle koste dat objectief bereiken“.

Tegenover deze toestand besloten de Turken, in wettige zelfverdediging, tot de oprichting van een weerstandsorganisatie. De daden van barbaarij van de EOKA, gestart op 1 april 1955, duurden tot 1958.

De samenstelling van de Cypriotische staat weerspiegelde de reële verhouding tussen de 2 gemeenschappen.

De Turkse, Griekse en Britse ministers van Buitenlandse Zaken ontmoeten elkaar in 1959 rond een conferentietafel en tekenden de akkoorden van Zürich en Londen. Deze gaven geboorte aan de onafhankelijke Republiek van Cyprus in 1960. *Cyprus werd dus een onafhankelijke staat in 1960 door de aanvaarding van een bicommunautaire grondwet gebaseerd op een associatie van de beide gemeenschappen die de rechten van beide respecteerde. Het betrof een structuur sui generis, want de realiteiten waarop de relaties tussen beide gemeenschappen zich baseerden waren zelf sui generis.* In dat opzicht zou het moeilijk zijn een analoge situatie te vinden in om het even welk land van de Derde wereld dat ook rond deze periode haar onafhankelijkheid verwierf. De verschillen tussen de twee gemeenschappen waren niet alleen etnisch, cultureel, religieus of linguïstisch, ze waren veel dieper, zoals ik net heb uitgelegd. Daar komt bij dat Griekenland en Turkije doorheen de ganse geschiedenis relaties met elkaar hebben onderhouden waarvan men de afspiegeling kan zien in de intercommunautaire relaties op Cyprus.

Daaruit volgt, dat de samenstelling van de Cypriotische staat deze realiteiten sterk weerspiegelde en een associatie tussen de twee gemeenschappen voorzag, gebaseerd op *het gemeenschappelijke belang, te weten, het behoud van een leefbare staat, die aan beide volken de mogelijkheid biedt zich simultaan te ontwikkelen.* Om te overleven moest de Cypriotische staat een grondwettelijk evenwicht bewaren en diep gehecht blijven aan de onafhankelijkheid van de beide gemeenschappen, de territoriale integriteit en de soevereiniteit van de Republiek.

Turkije en Griekenland moeten hun politiek inzake Cyprus op dezelfde overwegingen baseren.

Op de datum van de onafhankelijkheid was het duidelijk, dat iedere poging van een van de gemeenschappen om een politiek te volgen die als doel zou hebben zich te laten absorberen door het land van oorsprong, of de principes van de grondwet zou willen omzeilen, niet alleen de reden van de stichting van een onafhankelijke republiek Cyprus zou ondermijnen, maar eveneens zou ontwaarden in een felle intercommunautaire strijd in dewelke Turkije en Griekenland zouden betrokken worden. Dit

vereiste van Turkije en Griekenland dat ze hun politiek tegenover de nieuwe republiek op dezelfde overwegingen baseerden, om de beide gemeenschappen tot een harmonieuze en duurzame samenwerking aan te zetten.

De Cyprus republiek stortte in 1963 inéén.

Dat wij vandaag over het Cypriotisch vraagstuk discussiëren is te wijten aan een evolutie van de situatie op het eiland die niet heeft beantwoord aan deze imperatieven. De Cypriotische republiek heeft zich bijna gedurende drie jaar in stand gehouden en stortte in 1963 inéén. De redenen voor deze tragische gebeurtenis liggen in het feit dat de leiders van de Griekse Cypriotische gemeenschap overtuigd waren dat overwegingen van numerieke aard Cyprus tot een Grieks eiland maakten. Vanaf het begin beschouwden zij de onafhankelijkheid als een etappe van korte duur aan dewelke, indien zij dat wensten, zij een einde konden stellen door Cyprus aan Griekenland te hechten. *De loyauteit van de Grieks Cypriotische gemeenschap was geenszins gericht op de onafhankelijkheid van het eiland maar op de vernietiging van deze onafhankelijkheid.* De aanvallen op de grondwet namen stilaan een groter elan om te culmineren in een massale en plotse aanval op de Turks Cypriotische gemeenschap, met het doel haar rechten te ontnemen en te verhinderen dat ze een hindernis zou vormen op de weg naar Enosis.

Wanneer deze gevaarlijke politiek op Cyprus werd toegepast werd het de morele en grondwettelijke plicht van Griekenland en van Turkije om er eind aan te stellen. Daar de Griekse gemeenschap aan de basis lag van deze gevaarlijke stroming, moest Griekenland tussenkomen en hen rede doen verstaan en hen er minstens op wijzen niet voor de vernietiging van de Republiek Cyprus te zijn. Spijtig genoeg waaide er in 1964 een tegengestelde wind. De explosieve redevoeringen van de Griekse eerste minister, die de aanhechting sterk voorstond, deden de nationalistische gevoelens vergroten en zetten aartsbischop Makarios aan tot meer durf. Tot de grondwet opzij werd geschoven en de staat veranderde in een repressieapparaat tegen de Turkse Cypriotische gemeenschap. Tegelijkertijd stuurde Griekenland 20.000 soldaten naar het eiland, waardoor het openlijk de onafhankelijkheid van het eiland schond.

Instortend onder de aanvallen van zowel Griekenland, als van de Grieks Cypriotische leiders, *werd de Cypriotische republiek een Grieks militaire kolonie waardoor de objectieven van de Enosis voor de helft waren verwezenlijkt.* Het lijden dat de Turks Cypriotische (T.C.) gemeenschap heeft te verduren gehad sinds deze datum werden voor de V.N. beschreven door de vertegenwoordigers van de T.C. gemeenschap, zowel in de Algemene vergadering als in de Veiligheidsraad. Eenieder die het Cypriotische vraagstuk heeft bestudeerd, heeft, ik ben er van overtuigd, het lijden, de vernederingen en de lijdensweg van deze ongelukkige gemeenschap volledig gevat.

De acceleratie van de Enosis-politiek in 1967 en de energieke reactie van Turkije.

1967 is een ander belangrijk punt in het recente verleden van Cyprus, toen de politiek die tot doel had een einde te stellen aan de onafhankelijkheid van de republiek een acceleratie kende door een illegale militaire aanval op de

bewoonde zones van de T.C. Het bevel tot deze aanval kwam rechtstreeks uit Athene, en ze werd uitgevoerd door de al te bekende Generaal Grivas, die het bevel voerde over de Griekse bezettingstroepen. Turkije heeft energiek gereageerd. Een zeer ernstige crisis is daarop gevolgd, op het einde waarvan Griekenland besloot haar tactische troepen uit het eiland terug te trekken en generaal Grivas te verplaatsen. Zij zouden later terug komen, maar vanaf deze periode kon men denken dat Griekenland eindelijk begrepen had dat ze iedere gedachte aan aanhechting moest verlaten.

Zij hielden niet op geduld aan te raden.

Dit opende de weg naar de hoop dat de geruïneerde structuren van de staat konden heropgebouwd worden op nieuwe bases en de twee gemeenschappen ondernamen daartoe onderhandelingen. Deze onderhandelingen duurden 6 jaar, van 1968 tot 1974. De Grieken waren onbuigzaam. Tegenover het ongeduld van de T.C. gemeenschap om tot een snelle oplossing te komen, stelden zij een serene houding, zeggende dat men zich niet moest haasten en dat het niet mogelijk was een nieuwe grondwet te maken en tot een regeling te komen in zo'n korte tijd. Zij hielden niet op geduld aan te raden. Het geduld van de T.C. gemeenschap werd aldus aan de grootste beproeving onderworpen. Niettemin, zette zij de besprekingen gedurende zes jaar voort, niettegenstaande het Griekse militaire overwicht, niettegenstaande de onmogelijkheid haar stem te kunnen laten horen op het internationale forum, en niettegenstaande al deze jaren, de minste deelname aan regeringsfuncties haar werd ontzegd.

Maar gedurende deze ganse periode, hielden de Grieks Cyprioten (G.C.) niet op Enosis te willen verwezenlijken en een geschikt en opportuun moment te zoeken om hun doel te verwezenlijken.

De Griekse junta realiseerde de Enosis middels een putch en sneed zo de pas af van Makarios die de Enosis op een geleidelijke manier wilde verwezenlijken.

De aartsbisschop Makarios wilde de aanhechting van het eiland verwezenlijken op een geleidelijke manier, terwijl kolonel Grivas zijn doel zo snel mogelijk wilde bereiken wat een geschil tussen hen beide heeft veroorzaakt. *De Griekse junta heeft de Enosis op het voorplan geplaatst om haar verloren prestige in het binnenland te herwinnen* en heeft een putch tegen Makarios ondernomen op 15 juli 1974. De opvolger van deze laatste, Nikos Sampson, kondigde „De Helleense republiek van Cyprus” af. *Het was niets anders dan een verdoken Enosis.* De grondwet van Cyprus werd aldus met de voeten betreden. Wanneer Nikos Sampson zijn Griekse tegenstanders begon uit te schakelen, gaf men er zich rekenschap van dat de Turken niet van deze moordpartij zouden uitgesloten worden.

Turkije maakte van haar interventierecht gebruik. Tegenover deze situatie kon Turkije slechts handelen. Ze werd er dus toe gebracht haar interventierecht, conform aan het artikel 4 van het garantieakkoord van 1960, te gebruiken. Op deze wijze heeft zij de onafhankelijkheid en de territoriale integriteit van het eiland beschermd, zoals zij ook de veiligheid van de T.C.-levens en goede-

ren, alsmede deze van het Griekse doel heeft beschermd.

Het Cyprus probleem is een oud probleem.

Mijne Heren,

Ik ben misschien een beetje lang geweest in de uiteenzetting van de gebeurtenissen die zich voor vorige zomer afspeelden. Niettemin leek het mij belangrijk, temeer daar de Grieken proberen om het Cyprus probleem aan de wereldpublieke opinie voor te stellen, *als een probleem, dat zich slechts op het internationaal vlak stelde met de Turkse interventie in 1974.* In alle publieke verklaringen van G.C. leiders, doet men een inspanning om het Cypriotisch probleem niet voor te stellen als een oud probleem maar als een recent internationaal vraagstuk dat zich stelt tussen Griekse en Turkse Cyprioten. Zij proberen de geesten te vertroebelen door het huidige probleem voor te stellen als het resultaat van een zogenaamde Turkse agressie, de bezetting van het G.C. territorium, als een eenvoudig territoriaal geschil of als een eenvoudig geschil van vluchtelingen dat, eenmaal opgelost, het Cyprus probleem zou regelen en het eiland in een paradijs zou veranderen.

De Grieken substitueren retoriek aan het zoeken naar vrede.

Door te pogen deze verkeerde indruk te scheppen bedriegen de Grieken zichzelf over wat zich in 1974 op Cyprus afspeelde. Zij verwerpen datgene wat door aartsbisschop Makarios - indien ik me mag veroorloven een bron te citeren die zo geautoriseerd is op dat gebied - als een openlijke agressie van de kant van Griekenland wordt beschreven. Wat men gemakkelijk vergeet, is dat Cyprus op het punt stond voor goed haar onafhankelijkheid te verliezen en dat ze veroordeeld was te leven onder het juk van een verwerpelijke dictatuur. Onwetend over de werkelijke oorzaken van de tragedie denigreren zij de wettige reactie van Turkije. *Zodoende verliezen zij de werkelijke vragen uit het oog en substitueren retoriek aan het zoeken naar vrede.*

Mijne Heren,

Zoals u zelf kunt vaststellen, is het Cypriotisch vraagstuk een stekelig probleem die sinds lang bestaat, met bloedige etappes vol lijden voor de bevolking van het eiland, vooral voor de Turkse gemeenschap. *Het is een probleem dat schade heeft berokkend aan de Grieks-Turkse betrekkingen, aan de belangen van de Atlantische Alliantie en aan deze van de vrije wereld.*

Turkije stelt een politieke oplossing voor.

Als gevolg van de gebeurtenissen van vorig jaar, heeft Turkije een juiste politiek gevolgd, judicieus en realistisch om eens en voor altijd een einde te stellen aan de problemen die het leven van de T.C. en de G.C., alsmede de relaties tussen T. en G. vergiftigden. Deze politiek bestaat in het zoeken van een *politieke oplossing voor de Cypriotische kwestie langs de vreedzame weg van onderhandelingen tussen de betrokken partijen. Een oplossing die de onafhankelijkheid en de territoriale integriteit van het eiland zal garanderen en die voor altijd het leven, de veiligheid en de wettige rechten van de beide gemeenschappen zal beschermen.*

Turkije hecht een kapitaal belang en een speciale belangstelling aan een definitieve oplossing van Cyprus, op dat

in de toekomst een dergelijk probleem zich niet meer zou kunnen voordoen, zodat een einde wordt gesteld aan elke mogelijkheid om de relaties tussen de beide gemeenschappen nogmaals te zien overhoop geworpen worden. Indien een dergelijke situatie niet wordt vermeden zal ze niet nalaten snelle en fatale gevolgen te hebben in de relaties tussen de twee buurlanden waaraan de twee gemeenschappen verbonden zijn. Het is dus niet in het belang van Turkije noch in het belang van Griekenland om het Cypriotisch probleem om de drie jaar te zien naar voor schuiven. *Het is om deze reden dat wij het als absoluut noodzakelijk beschouwen af te zien van elke actie die de mogelijkheid om een dergelijke oplossing te vinden in gevaar zou brengen.*

Rekening houdend met de bittere ervaringen uit het verleden en de huidige voorwaarden die op Cyprus bestaan, zijn we er sterk van overtuigd dat een *eventuele politieke oplossing voor de crisis op Cyprus op de volgende principes moet berusten :*

- *De schepping van een bi-regionale federale staat.*
- *De vorming van een federale regering met beperkte macht.*
- *De deelname van de beide gemeenschappen met gelijke rechten aan de centrale regering.*

De verplaatste personen.

De regeling betreffende het statuut van de verplaatste personen alsmede de territoriale vraagstukken hangen, natuurlijk, voor een groot deel af van de politieke voorwaarden die in de toekomst op het eiland zouden bestaan. *Het is praktisch onmogelijk het vraagstuk van de verplaatste personen, a priori, te regelen zonder de regeling van het Cypriotisch probleem van haar politieke inhoud te ontdoen.*

Er bestaan Griekse leiders die, op zoek naar een snelle regeling voor het Cypriotisch probleem, er de voorkeur aan geven het vraagstuk van de vluchtelingen op internationaal vlak te exploiteren. Hebben wij niet getuigd hoe dit vraagstuk het onderwerp was van een overdrijving die niet ophoudt zich te herhalen? De cijfers die de Grieks Cyprioten daaromtrent gebruiken komen niet met de realiteit overeen. Hoewel de internationale pers nu correcte cijfers gaat publiceren, gaan de Grieks Cyprioten toch verder met de wereld-publieke-opinie te bedriegen door te spreken van het lijden van 200.000 Grieks Cypriotische vluchtelingen terwijl het, zoals de procureur generaal van de Grieks Cypriotische administratie heeft toegegeven, aantal verplaatste Grieks Cyprioten, 120.000 bedraagt, waarvan er slechts 10.000 in tenten leven. Het door de Grieks Cypriotische administratie verzonden aantal, dat aan het Hoog Commissariaat der vluchtelingen van de VN gegeven werd, was eerst 160.000, wat later werd verhoogd tot 200.000 als een propaganda- en sensatiecijfer. Naast zijn propagandawaarde, is het financieel voordeel van een dergelijk cijfer evident!

De rapporten die door het Hoog Commissariaat van de VN worden gepubliceerd bevatten informatie over de draagwijdte van de hulp die de Grieks Cypriotische administratie voor de rehabilitatie van de verplaatste personen van buitenuit heeft gekregen. *Men kan zich afvragen waarom, en terecht, de Grieks Cypriotische leiders, zich niet van de fondsen bedienen die hen door de internationale organisaties en vreemde landen ter beschikking*

worden gesteld om het lot van de 10.000 onder de tenten levenden te verbeteren.

Het is niet de eerste keer dat Cyprus een vluchtelingenprobleem kent.

Deze internationale organisaties en vreemde landen hebben spijtig genoeg nooit dezelfde welwillende belangstelling getoond voor de problemen van de 25.000 Turks Cypriotische vluchtelingen, die de Grieks Cypriotische administratie verplicht had gedurende 5 opeenvolgende winters in tenten te leven. Jawel, het is niet de eerste keer dat het eiland een dergelijke probleem kent. Een vierde van de Turkse bevolking van het eiland was vluchteling geworden ten gevolge van de aanvallen van de Grieks Cyprioten tegen de Turkse gemeenschap in 1963. Het valt te noteren dat 103 dorpen, die Turken moesten verlaten, totaal verwoest werden door Grieks Cyprioten. Tijdens de intercommunautaire onderhandelingen van 1968 tot 1974, hebben de Grieks Cypriotische leiders voortdurend geweigerd om de Turks Cypriotische vluchtelingen naar hun dorpen te laten terugkeren, zeggende dat de terugkeer van de vluchtelingen nauw verbonden was aan de politieke oplossing van het Cypriotische probleem. De rapporten van de secretaris generaal van de UNO, gepubliceerd tussen 1964 en 1974, bevatten er de bewijzen van. Sta mij toe er enkele van te citeren :

Het rapport gedateerd van 8 december zei in dat verband :

„Geen enkele hoop voor een betekenisvolle ontwikkeling in de problemen van een 20.000 tal Turkse vluchtelingen ... zolang een politieke oplossing buiten het bereik ligt“.

7 jaar later, het rapport van 31 mei 1973, zei :

„In de loop van de beschouwde periode werd praktisch geen enkele vooruitgang gerealiseerd betreffende een oplossing voor de verplaatste Turkse personen“.

Mijne Heren,

Uit het voorgaande blijkt dus dat het vraagstuk van de vluchtelingen voor de Turks Cypriotische gemeenschap een wonde was die bleef bloeden gedurende jaren. Inderdaad, de Turks Cypriotische gemeenschap heeft dit vraagstuk driemaal beleefd in de loop van de laatste twee decennia. Diegenen die vluchtelingen waren voor de onafhankelijkheid door de activiteiten van de terroristen van de EOKA werden het nogmaals door de bloedige gebeurtenissen van 1963. Aartsbisschop Makarios beweerde dan, dat het vraagstuk van de vluchtelingen artificieel was, en dat de Turken van het eiland vreedzaam wilden samenleven met hun Griekse buren terwijl de Turks Cypriotische leiders hen aanzetten te emigreren naar die gebieden waar de Turks Cyprioten min of meer samenleefden. Zonder ook maar enige scrupules te gevoelen tegenover de voortdurende gewapende aanvallen door Grieks Cyprioten tegen Turks Cyprioten benadrukte Makarios dat de Turks Cypriotische leiders de Turks Cyprioten wilden verzamelen in Turkse sectoren om hun scheidingsplannen te kunnen realiseren. Onlangs heeft hij in dat opzicht de meest duidelijke negatie van zijn leven ontvangen door de Turks Cyprioten zelf, toen meer dan 30.000 Turks Cyprioten clandestien naar het noorden van het eiland zijn getrokken. In de loop van

het voorbije jaar trokken zij onder doodsb bedreiging door de vlakten en de bergen van het zuidelijke deel van het eiland.

Mijne Heren,

Men moet toegeven dat het probleem van de verplaatste personen niet meer dezelfde belangrijkheid heeft als vorig jaar. Intussen werd een akkoord bereikt tussen de twee gemeenschappen over bevolkingsuitwisseling. Ze bereikten een akkoord waarbij de Turks Cyprioten uit het zuiden zich vrijelijk naar het noorden konden verplaatsen en dat de Grieks Cyprioten uit het noorden zich vrijelijk in het zuiden konden vestigen. Tengevolge van deze bevolkingsuitwisseling, en zoals het rapport van de secretaris generaal van de UNO van 13/9/1975 het aantoont, leven er nog slechts 127 Turks Cyprioten in de Griekse zone van het eiland. In totaal hebben zich 60.000 Turks Cyprioten in het noorden gevestigd.

Turkije verdedigt de onafhankelijkheid en territoriale integriteit van Cyprus.

Mijne Heren,

Turkije heeft altijd - en nog steeds - de onafhankelijkheid en de territoriale integriteit van het eiland verdedigd. Zonder haar, en zonder de weerstand van de Turks Cypriotische gemeenschap zou de Cypriotische staat vandaag niet meer bestaan. *Maar sta mij toe daar aan toe te voegen dat we de valse opvatting, als zou het eiland Grieks territorium zijn en dat Turkije is gekomen om er een deel van te bezetten, die bepaalde Griekse kringen er op na houden, nooit zullen aanvaarden.* Een dergelijke onafhankelijkheid verwerpen wij volledig. Wij steunen een onafhankelijkheid in dewelke de twee nationale gemeenschappen van Cyprus medestichters zijn, zoals het geval was toen de republiek Cyprus werd opgericht volgens de akkoorden van 1960. Turkije heeft geen enkel territoriaal oogmerk in Cyprus. Haar wettige tussenkomst had de bescherming van de onafhankelijkheid van Cyprus tot doel, alsmede de veiligheid van levens en goederen van de Turks Cypriotische gemeenschap. Turkije heeft, herhaalde malen, officieel verklaard, ook in de organen van de UNO, dat ze tegen de verdeling is, *maar we hebben nooit de Grieken noch de Grieks Cyprioten horen verklaren tegen Enosis te zijn.*

De houding van de Griekse Cyprioten is vernietigend en steriel.

Mijne Heren,

Ons objectief dat er in bestaat een vreedzame oplossing te vinden voor het Cypriotisch conflict werd steeds gedwarsboemd door *de berekende houding van de Grieks Cypriotische administratie. Het is een verwonderlijke houding, vernietigend en steriel*, en ze maakt de oplossing van het conflict nog moeilijker.

Inderdaad, sinds het begin van de intercommunautaire gesprekken, heeft de Griekse zijde, in plaats van zich voor ernstige gesprekken in te zetten, *voortdurend de voorkeur gegeven aan de uitbuiting, met foute beschuldigingen en een lastercampagne, op internationale forums waarop de Turks Cypriotische gemeenschap werd geweerd.*

Het spel op de internationale galerij heeft het Amerikaans congres als voornaamste toeschouwer. In werkelijkheid richtte de Griekse zijde zich slechts tot haar tijdens de

onderhandelingen. Dit was het geval wanneer de besissing van het Amerikaans Congres de militaire hulp aan Turkije stop te zetten in werking zou treden op 5 februari 1975. Men zal zich herinneren dat aartsbisschop Makarios direct na zijn terugkeer te Cyprus, *niets heeft gespaard om de onderhandelingen, die de beide gemeenschappen hadden gestart over de humanitaire problemen te Nicosia te doen mislukken.* Nog geen twee weken na de aanvang van de besprekingen, en vooraleer de beslissing van het US Congres in werking trad, sprak hij van lange weerstand en verspreide verklaringen waarin werd aangetoond dat de besprekingen niet vorderden en dat hij het vraagstuk voor de Veiligheidsraad zou brengen indien de besprekingen geen snelle resultaten afwierpen. Dit ongeduld contrasteerde scherp met de houding die dezelfde persoon had aangenomen sinds 1963, toen hij de Turks Cypriotische gemeenschap gedurende 11 jaar heeft laten wachten zonder tot een oplossing voor het conflict te komen. Het is met deze intentie dat de Grieks Cyprioten het Turkse voorstel hebben verworpen over de machten en functies van de centrale regering van de toekomstige federale staat Cyprus *zonder ze zelfs te onderzoeken.* Dezelfde houding heeft zich herhaald op het einde van de maand juli 1975 te Wenen en heel recentelijk in september 1975 toen het US Congres van start ging met de bespreking van het wapenembargo die de Grieks Cyprioten voor hun eigen doeleinden gebruikten. Hun doel was druk uit te oefenen op de Turkse partij om *terug te keren naar de toestand van vóór de staatsgreep van 15 juli 1974, waar de Turks Cyprioten onderworpen aan de Grieks Cypriotische administratie leefden.* Ik zou nog een aantal verduidelijkingen willen geven over de onderhandelingen tussen de vertegenwoordigers van de 2 gemeenschappen, nadat een akkoord werd bereikt tussen Grieken en Turken in december 1974 over de dagorde en de modaliteiten van de besprekingen. Wij hebben toen benadrukt dat volledige volmacht aan onderhandelaar Rauf Denktas, vertegenwoordiger van de Turks Cypriotische gemeenschap op voorhand moest bepaald worden, want we hadden veel geleden *onder het dubbel spel van de Grieks Cypriotische administratie, die niet had opgehouden gedurende de lange periode van intercommunautaire gesprekken te Cyprus. We hebben uit belangrijke Grieks Cypriotische mond gehoord, dat de meeste Turks Cypriotische voorstellen aanvaardbaar waren en dat het aartsbisschop Makarios was die ze verwierp.* Dit is niet verwonderlijk, want nu zijn we in het bezit van een verklaring van aartsbisschop Makarios aan Lawrence Stern, gepubliceerd in de zomereditie 1975 van Foreign Policy Journal, in dewelke hij heeft bekend dat hij nooit geweld heeft dat de intercommunautaire gesprekken tot een resultaat zouden leiden daar hij zijn politieke leven wilde verlengen. Het was dus nodig, dat wij aandachtig zouden toezien dat hetzelfde dubbel spel zich niet zou herhalen in de loop van nieuwe onderhandelingen. *Het is de reden waarom wij de zekerheid wilden hebben, dat aartsbisschop Makarios niet in staat zou zijn te vernietigen wat M. Klerides zou aanvaard hebben.* Deze verzekering hebben wij gekregen van de Griekse regering, die ons heeft bevestigd dat M. Klerides de volstreekte macht zou hebben, en dat in geval van een conflict tussen hem en aartsbisschop Makarios, het M. Klerides zou zijn die de volledige steun zou krijgen van de Griekse regering. *He-las, die verzekering werd niet gerespecteerd en aartsbis-*

schop Makarios heeft de vrijheid gekregen zijn dubbel spel te spelen. Ik zou u graag enkele details geven over de derde sessie van de besprekingen tussen de twee gemeenschappen te Wenen, in juli 1975, dit om de Griekse houding te illustreren. Tijdens deze ontmoeting, had M. Klerides aan M. Denktas verklaard, in aanwezigheid van de secretaris generaal van de UNO, dat de *Griekse zijde bereid was om onder bepaalde termen de principes te aanvaarden, die door Turken naar voor werden geschoven om een politieke oplossing te bereiken. Te weten : de schepping van een bi-regionale federale staat, de vorming van een federale regering met beperkte macht en de deelname met gelijke rechten van de beide gemeenschappen aan de centrale regering.* We waren er eveneens over ingelicht, dat, tijdens de topconferentie te Helsinki, de heren Karamanlis en Makarios de verklaring van M. Klerides ten overstaan van staatshoofden en regeringshoofden met wie zij privé-gesprekken voerden, bevestigd hadden. Maar de Griekse zijde heeft nooit officieel en publiek aangekondigd dat ze bereid was om binnen de door de Turkse gemeenschap geformuleerde principes te onderhandelen. In tegendeel, na Wenen en Helsinki zijn zij op hun woorden teruggekomen en hebben ze laten weten dat een bi-regionale federale oplossing helemaal niet aanvaardbaar was voor de Griekse zijde.

Temeer, nog voor de debatten in de UNO een aanvang namen, in de loop van oktober 1975, hebben zij nogmaals aan de Griekse zijde laten weten, dat de enige weg om een oplossing te vinden door de Cypriotische crisis, de weg van de inter-communautaire besprekingen was. We hebben hen ook laten weten dat, de Turkse zijde bereid was te discussiëren over de territoriale regeling indien de Griekse zijde bereid was onze principes met betrekking tot het politiek statuut van het eiland te aanvaarden. *Deze beide belangrijke aspecten van de Cypriotische crisis, te weten, de vragen betreffende het politiek statuut en deze betreffende de territoriale regelingen, kunnen simultaan worden besproken tussen de inter-communautaire gesprekken. Daar het vooral de Griekse zijde is die concrete en redelijke voorstellen wil, is het niet juist, niet logisch, om aan de Turkse zijde te vragen om zich a priori over territoriale regelingen uit te spreken, nog voor de onderhandelingen een aanvang nemen, nog voor de Griekse voorwaarden zelfs gekend zijn.* Onze inspanningen zijn nogmaals op de koppigheid en de weerspannigheid van de Grieken gebotst. I.p.v. ernstig aan tafel plaats te nemen, hebben zij er nogmaals de voorkeur aan gegeven het Cypriotisch probleem te internationaliseren door haar nogmaals voor de UNO te brengen. Tijdens de laatste debatten die in november 1975 hebben plaats gevonden, hebben wij allemaal vastgesteld, dat het doel van de Grieks Cypriotische administratie in de UNO, de vernietiging is van de hoop, die was gerezen op de derde sessie van de inter-communautaire gesprekken te Wenen, op een eventuele oplossing. Dit onder impuls van extremistische Grieken waarvan de maneuvers de hervatting van de besprekingen begin september in New York hebben onmogelijk gemaakt. Zolang die Griekse houding van exploitatie van internationale instanties blijft voortduren, laten de Grieks Cyprioten ons weinig hoop op een vlugge oplossing voor het Cypriotisch vraagstuk te vinden.

De Turkse gemeenschap zal de hervatting van de besprekingen niet kunnen aanvaarden in het kader van de (inter-communautaire gesprekken) resolutie aanvaard door de 30e sessie van de Algemene UNO vergadering, in afwezigheid van de Turks Cypriotische delegatie. Een nieuwe basis en nieuwe modaliteiten zullen moeten gevonden worden voor een dergelijke hervatting.

Mijne Heren,

Alvorens te besluiten, weze het mij toegestaan onze determinatie en ons verlangen te herhalen om de Cypriotische kwestie op een vreedzame wijze op te lossen, langs de weg van onderhandelingen tussen de betrokken partijen, i.h.b. de Turkse en Griekse gemeenschap.

De Turkse regering, aangespoord door de oprechte wens een oplossing te vinden, die juist is en de rechten van iedereen respecteert, komt onlangs zijn goede wil te tonen door opnieuw zijn steun te geven aan de onderhandelingen tussen de betrokken partijen, opdat deze hun onderhandelingen zouden hervatten in een breder en gedetailleerder kader, die alle problemen met betrekking tot Cyprus simultaan omvat.

Inderdaad, in mijn verklaring van 5 december 1975, heb ik het voorstel aan de Griekse zijde gedaan :

„Het is een feit dat het Cypriotisch probleem de Griekse-Turkse relaties gedurende lange jaren heeft aangetast. Terwijl, rekening houdend met hun wettelijke en morele verplichtingen tegenover hun gemeenschappen op Cyprus, zij een nieuwe periode van vriendschap en samenwerking in hun relaties hadden moeten influiden. Er bestaat geen twijfel over dat op het moment dat wij dit objectief zullen kunnen bereiken dezelfde vriendschaps- en samenwerkingsgeest de relaties tussen de beide gemeenschappen op het eiland zal overheersen. Dit bereiken zou het voornaamste doel moeten zijn van de buitenlandse politiek van Turkije en Griekenland. Vertrekkende van deze ideeën, en met goede wil handelend, zien wij geen enkele reden om de inter-communautaire gesprekken niet te hervatten, in een verbreedde vorm, om tot een federale Republiek Cyprus te komen, die onafhankelijk en soeverein is, met een territoriale integriteit in dewelke de beide gemeenschappen naast elkaar in vrede en veiligheid zullen kunnen leven. Zij zullen er met gelijke en democratische rechten aan de centrale regering deelnemen, daar geen van beide de gelegenheid zal hebben zijn wil aan de andere op te dringen en de andere te onderdrukken. De vertegenwoordigers van Turkije en Griekenland zullen eveneens aan deze nieuwe onderhandelingen over alle aspecten van het Cyprus probleem moeten deelnemen die op gelijke voet zullen gevoerd worden tussen de vertegenwoordigers van de Turkse en Griekse gemeenschappen. De speciale afgezant van de secretaris generaal van de UNO zal eveneens op deze gesprekken mogen aanwezig zijn”.

In dezelfde verklaring, heb ik eveneens voorgesteld dat, niet alleen de kwestie Cyprus, maar gans het Turks-Grieks vraagstuk zou worden opgelost, in een geest van begrip, goede nabuurschap en vriendschap. Om dit doel te bereiken, heb ik periodieke ontmoetingen voorgesteld tussen de Turkse en de Griekse minister van buitenlandse zaken.

Mijne Heren,

In het verleden werden de Turkse voorstellen, geformuleerd met goede wil en realisme, zonder er de noodzakelijke aandacht aan te besteden door onze gesprekspartners verworpen zodat grote gelegenheden en mogelijkheden verloren gingen. Wij hopen dat onze huidige voorstellen niet dezelfde weg zullen gaan.

Wij hebben zeer grote hoop dat onze voorstellen in acht zullen worden genomen met alle aandacht die ze verdienen en dat ernstige en constructieve inspanningen zullen worden gedaan om een nieuwe tijdperk van veiligheid en samenwerking op Cyprus te openen. Zo zullen de Griekse en Turkse naties de mogelijkheid krijgen voortdurend in vriendschap en vrede te leven.

ZUID-AMERIKA

ARGENTINIE.

OPROEP TOT SOLIDARITEIT MET HET ARGENTIJNSE VOLK.

Voor de militairen, in dienst van de multinationalen, is de enige uitweg een staatsgreep.

Volgens hun inzicht is het enige alternatief de militarisatie van het geheel van de maatschappij door middel van een regime van terreur. Aldus vervoegen zij hun kollega's van de naburige landen : Brazilië, Uruguay, Paraguay, Boliviaë, Chili. Vandaag blijven er in geheel Zuid-Amerika nog slechts twee burgerregeringen over. Dit is de politiek die de Verenigde Staten aan Latijns Amerika opleggen.

Maar of zij in hun opzet zullen slagen is nog onzeker. Zij staan namelijk tegenover een volk dat een lange ervaring van verzet heeft opgedaan onder uiterst repressieve militaire regimes. Er bestaat reeds een heel netwerk van clandestiene arbeidersorganisaties die aan de basis liggen van het „spontane en wilde“ antwoord van de arbeiders op elke economische agressie.

Daarenboven heeft de guerilla blijk gegeven van een opmerkelijk vermogen om een steeds meer verbeterde weerstand te bieden aan het geweld dat tot regeringssysteem omgevormd werd. De Staatsgreep maakt deze toestand nog dramatischer. Het land loopt het gevaar, samen met heel het zuidelijk gedeelte van Latijns Amerika, ondergedompeld te worden in een barbaarsheid zonder grenzen.

Voor de Staatsgreep waren er in Argentinië meer dan 5.000 politieke gevangenen. Ongeveer 100.000 politieke vluchtelingen uit de naburige landen hebben er een voor-

lopig en onzeker asiel gevonden. Vandaag lopen zij het gevaar terug uitgewezen te worden naar hun landen van herkomst, met de gevolgen vandien... een zekere dood.

Zelfs de ambassades zijn omsingeld door gewapende troepen om elkeen te verhinderen er zijn toevlucht te nemen. Een algemene massamoord wordt een mogelijk perspectief.

Het verdere verloop van deze toestand hangt in hoge mate af van de internationale solidariteit.

Wij doen een oproep tot alle mensen van goede wil om deze solidariteit op een actieve manier te ontwikkelen.

Eén van die manieren is met ons mee te werken of lid te worden van ons comité (100 fr. per maand - steun lid 200 fr. per maand).

Financiële solidariteitsbijdragen zijn eveneens welkom door te storten op P.C. nr. 000-0792395-02 (E3 plein 69, Ledeberg).

Een andere nuttige activiteit is het zoveel mogelijk organiseren van informatieavonden over Argentinië waarbij u beroep kunt doen op onze nieuwe diamontage „Argentinië : hoe een land in een diepe crisis verzeild geraakt“.

Aarzel niet met ons contact op te nemen.

ARGENTINIE-KOMITEE.

p/a SAGO, Latijns-Amerika Centrum,
Pater Verbiststraat 29, 2610 Wilrijk.

ARGENTINIË.

MILITAIREN OPNIEUW AAN DE MACHT.

24 MAART 1976 : DE ZESDE STAATSGREEP IN EEN HALVE EEUW.

Was een staatsgreep nog nodig ?

Oorspronkelijk waren vele waarnemers van oordeel, dat de kansen op een staatsgreep gering waren. Algemeen werd aangenomen dat de militairen nog de wrange nasmaak hadden van de catastrofe waarop het vorig militair bewind (1966-1973) uitliep. Gedurende die zeven jaar zijn zij niet in staat geweest de economische problemen op te lossen, noch de eisen van het volk te onderdrukken.

Indien zij het bewind toch zouden overnemen, - was de algemene gedachte - dan zou er de zware erfenis van het post-peronisme zijn, een chaotische, economische en sociale crisis : vooruitzicht dat de militairen niet bepaald kon entusiasmeren...

En toch hebben ze toegeslagen. Sedert een tijdje verwachtte iedereen zich eraan. Na heel wat aarzelen, vergaderingen, kontakten, enz. hebben de militairen geoordeeld dat de situatie rijp was om de uitoefening van de macht te rationaliseren, macht die zij in feite sedert maanden reeds in handen hadden. Bij de afwezigheid van ieder economisch perspectief, was repressie de enige taak van de toenmalige regering. En die repressie werd reeds uitgeoefend door het leger : rechtstreeks tegen de guerrilla te Tucuman, of onrechtstreeks om de stakingen te breken bij middel van de federale politie, onder leiding van de generaal Harguin-Deguy die zijn post van adjunct-kommandant bij het leger behield.

Waarom dan nog naar de macht grijpen ? Eenvoudige rationalisatie der taken : zij bezaten wel het vetorecht over alle goevernementeel beslissingen, maar het défilé van lededoppen en intriganten die de Argentijnse politieke scène vulden, begon de mannen van de orde, die de militairen zijn, sterk op de zenuwen te werken. Het werd voor hen noodzakelijk zich van het parlementair en rechterlijk apparaat te ontdoen, want hun bureaucratische traagheid blokkeerde iedere beslissing.

Anderzijds speelde de peronistische regering steeds slechter haar rol. De peronistische CGT (vakbond) plaatste zichzelf volledig in het diskrediet bij de massa en haar vermogen om volksverzet en -strijd in te dijken werd sterk afgezwakt. De paramilitaire en -politieel activiteiten van de AAA en konsoorten heeft een grote rol gespeeld in het onthoofdingsproces van de arbeidersmobilisatie. Maar de militairen waren van oordeel dat hun activiteiten uiteindelijk al te buitensporig waren : het uur had geslagen om de zaken opnieuw zelf in handen te nemen en over te gaan tot een hogere graad van meer selectieve „wetenschappelijke“ repressie.

Een bepaalde voorstelling van zaken...

De staatsgreep speelde zich af volgens een vooraf aangekondigd tijdschema en uitvoering. Het formeel democratisch masker (waarachter o.m. onze minister van Buiten-

landse Zaken Van Eislände schuil ging om geen politieke vluchtelingen uit Argentinië te moeten toelaten) valt af. Maar de militairen hebben het ontzettend handig aan boord gelegd en sturen hun „voorstelling van zaken“ de wereld in. Hierin worden ze op een voortreffelijke manier gesteund door het buitenlandse kapitaal en door internationale „hulp“-organisaties : gedurende de eerste dagen na de machtsovername kondigde het IMF aan een krediet van 127 miljoen dollar toe te staan, wat aan de vorige regering geweigerd was. Ook de grote pers bood gretig haar steun om de interpretatie van de militairen over de toestand te verspreiden.

In nauwelijks versluierde taal doen onze bladen, zelfs het doorgaans goed ingelichte blad „Le Monde“, niet veel meer dan de staatsgreep goed praten. Officieel heet het dat de regering van Isabel Peron, ex-danseres, totaal korrupt en niet bij machte was het land te besturen. Argentinië verkeerde in een catastrofale economische toestand en zowel de linkse als rechtse „subversie“ woedden er in volle daglicht (alsof zij twee klans zijn die mekaar uitroeien, en waarmee het Argentijnse volk geen uitstaans zou hebben). Er moest dus noodgedwongen, een einde aan deze toestand gesteld worden. De administratie, regeringskringen, publieke ondernemingen zoals de nationale petroleummaatschappij YPF (Yacimientos Petroliferos del Estado), waren inderdaad door en door korrupt. Deze toestand speelde uitstekend in de kaart van de militairen, die nu een aanvaardbaar alibi hadden om in te grijpen. Zo is het trouwens ook bij een groot deel van de Argentijnse bourgeoisie en middenklasse overgekomen, die de staatsgreep van 24 maart als een opluchting zijn gaan beschouwen.

Gematigde militairen ?

De militairen geven zich uit als de redders van het vaderland die gedurende tenminste de volgende drie jaren orde op zaken gaan stellen. Herhaaldelijk wordt door de pers beklemtoond dat de militairen „gematigd, konstitutionalistisch, enz. zijn, die tegen wil en dank als het ware gedwongen waren hun politieke verantwoordelijkheid op te nemen“ (Le Monde, 26/03/76). „Wellicht namen zij ook de beslissing omdat anders, andere, minder verdraagzame militairen hetzelfde in hun plaats hadden gedaan“. (id.). Voor Videla en C^o kwam het er op aan dat er geen diepe verscheuring binnen het leger zou ontstaan, een reëel gevaar dat ook nu nog niet geweken is.

Videla, de sterke man van het leger, die uiteindelijk tot president van de republiek is benoemd, zou het tegenwoordig van een „Pinochet“ zijn, aldus de Süd-deutsche Zeitung (26/03) : „noch bloed, noch wraak, alleen maar autoriteit, rust, orde en een snelle terugkeer naar het normale doen van alle dag“. En nog „Wordt generaal Videla, een nieuwe Pinochet ? De meeste politieke leiders weigeren dit te geloven. In de eerste plaats heeft hij geen bloedbad aangericht.

Vervolgens hebben de nieuwe autoriteiten hem niets verweten. De toon van de nieuwe militaire proklamatie is veeleer verzoenend“ (Le Monde/Het Volk, 26/3).

Een tijdje voordien sprak diezelfde Videla echter een gans andere taal : „Indien het nodig is, zullen we niet aarzelen om zoveel mensen te doden als noodzakelijk is

om de vrede in Argentinië te doen heersen..." (Uit zijn redevoering als toenmalig opperbevelhebber bij gelegenheid van de 2de Konferentie van de Amerikaanse Legers (CEA) te Montevideo op 20/12/'75).

VIDELA, een man met ijzeren hand.

Blijven we even stil staan bij de figuur die de komende jaren een diepe stempel op de Argentijnse maatschappij zou kunnen drukken.

De sterke man achter deze coup, is zonder twijfel landmachtgeneraal, Jorge Videla. Hoewel een ogenblik sprake was dat hij geen president zou worden, ging hij uiteindelijk die post kumulieren met die van lid van de drie mannen tellende Junta die het land bestuurt.

Als 51-jarige werd hij opperbevelhebber van het leger. Hij scheen van bij het begin de teugels stevig in handen te hebben. Dit is in september van vorig jaar nog eens duidelijk tot uiting gekomen, toen hij tegen de zin in van de regering, het manoeuvreer verijdelde de dissidente Peronist Victorio CALABRO, als gouverneur van de provincie Buenos Aires af te zetten. CALABRO was één van de leiders van de links peronistische beweging die zich in februari 1975 van de Regeringspartij, de Partido Justicialista afscheurde en een nieuwe partij, de Partido Auténtico oprichtte. Deze P.A., waarvan sommige leden contacten hebben met de Monteneros, werd op 25 dec. 1975, de dag na de slag van Bernal, verboden en haar officieel orgaan „El Auténtico" buiten de wet gesteld.

Videla had het in een „kerstboodschap" vanuit Tucuman, het centrum van het treffen tussen het leger en guerillatropen over de „medeplichtige passiviteit die het optreden van subversieve delinkwenten begunstigt". Opvallend was dat hij in een taal sprak die sterk deed denken aan die van de fascistisch gezinde luchtmacht officieren die enkele dagen voordien in opstand kwamen en een mislukte staatsgreep op touw hadden gezet.

Hij geeft zichzelf uit als nationalist, maar staat algemeen bekend als een hevige anti-peronist en anti-kommunist. Videla's lijn stond gekend als reaktionair en niet-staatsgreepgericht... Hij was immers een verdediger van het „niet-geëngageerd professionalisme", tenminste dan toch vóór de staatsgreep...

Als opperbevelhebber van het leger bestond zijn project erin de politieke en economische structuren te infiltreren om van elk machtsvacuüm gebruik te maken en de strijdkrachten de enige scheidsrechter te doen worden en de enige begeleider van gelijk welke regering, door welke namen die ook zou samengesteld worden.

Een essentieel element in Jorge Videla's project was vooral het uitbreiden van de „permanente oorlogstoestand" in het land. De militairen weten maar al te goed dat ze alles te winnen hebben bij een veralgemeend offensief tegen de marxistische en peronistische guerilla. Op 16 november 1975 kondigt Videla zelf de totale oorlog af in alle provincies naar het model dat reeds geëksperimenteerd werd tegen de ERP in de zone van Tucuman. „Het aantal doden heeft geen belang" belooft hij. Onmiddellijk nadien worden grote uitkammingsope-

raties gestart : meer dan 150.000 manschappen worden tegelijkertijd in het veld gebracht, 1.000 personen aangehouden op één enkele nacht in Mendoza. Een massaal uitmoordingstechniek van het nazi-type wordt gebruikt. Om in Bernal de guerilleros van de ERP te pakken te krijgen heeft Videla niet gearzeld te doen schieten met mortiergeweren tegen dichtbevolkte arbeiderswijken waarbij ontelbaar veel slachtoffers zijn gevallen.

Populaire maatregelen als zoethoudertjes.

De militairen hebben de naam niet corrupt te zijn en dit trachten ze dan ook uit te buiten. Door voortdurend te wijzen op de economische schandalen, de scherpe inflatie en de dalende koopkracht gedurende het vorig regime zijn ze er wellicht (voorlopig althans) in geslaagd een belangrijk deel van de Argentijnse bevolking voor zich te winnen. De tactiek van de militairen gaat trouwens in die richting : vrijwel onmiddellijk hebben zij semi-populaire maatregelen getroffen, waarbij zij vooral op de politiek onbewuste sectoren mikken. Voorlopig werd er een einde gesteld aan de bomaanslagen, die een psychose hadden geschapen vooral in de burgerwijken. Als bij toeval verschijnen weer de gedurende de laatste maanden uiterst schaars geworden produkten zoals suiker op de markt. Dat scenario kennen we al van vroeger na de staatsgreep van 11 sept. 1973 in Chili. Aan gepensioneerd worden de uitkeringen nu gedaan zonder dat ze in lange rijen hoeven te wachten. In de hospitalen worden er 's nachts blitzbezoeken georganiseerd om de wachtdiensten wakker te maken en orde te stellen. De vorige regeerders, syndikalisten, politici die al te graag hun eigen zakken vulden, werden aangehouden. De bankrekening van ruim 70 vooraanstaande peronisten, onder wie Mevrouw Peron, werd geblokkeerd. Ook de tegoeden van enkele peronistische vakbondsorganisaties werden bevroren. Huiszoekingen die nu talrijker en systematischer zijn, worden echter op een elegantere manier afgewerkt : er worden twee getuigen bij geroepen en er wordt tot zo weinig mogelijk machtsmisbruik overgegaan. Het resultaat is toch hetzelfde : fundamentele beroving van de individuele vrijheid. In het vooruitzicht van die huiszoekingen duiken militanten onder of verbranden en verscheuren eigen materiaal en doen alles weg wat „interessant" is.

Naarmate de tijd vordert zal het dus voor de militairen wel erg moeilijk worden om hun populair image te behouden. De economische situatie van de massa zal er niet beter op worden, de arbeidersonrust zal dus ook niet minderen. Vermits het er de militairen om te doen is, iedere vorm van gewapend of woordelijk verzet te breken, is de kans groot, wanneer ze hierin niet slagen, dat ze tot de openlijke repressie overgaan. Een staatsgreep door de putchistische strekking (à la Pinochet) binnen het Argentijnse leger is trouwens ook verre van uitgesloten.

Wat gaat er achter het masker van gematigdheid en populariteit schuil ?

Om zijn tussenkomst te rechtvaardigen, steunt het leger op drie punten :

- De noodzaak om de strijd tegen de subversie te intensifiëren ;

- Een einde stellen aan de corruptie ;
- De economische aftakeling stopzetten.

We trekken speciaal de aandacht op het bijzonder karakter van het eerste en korte kommuniquee van de nieuwe Junta, waar gezegd wordt dat zij „zich borg stelt voor het leven, de goederen en de belangen van de vreemdelingen die in dit land wonen en dit in volledige overeenkomst met het internationaal recht“.

Deze stelling betekent een afwijking van de traditionele normen die in Argentinië gelden, waar de bescherming toegekend door de nationale wetten aan buitenlandse personen en goederen altijd voldoende waarborgen geboden had.

Na een eerste evaluatie van de kenmerken van de staatsgreep moeten we vaststellen dat deze in de eerste plaats ten gunste komt van de internationale strategie van het Noord-Amerikaans imperialisme en aan de multi-nationale ondernemingen, zij halen immers rechtstreeks voordeel uit de hardnekkige aanval op de arbeidersklasse en haar organisaties, op de kleine en middelgrote ondernemingen en koöperatieve en politieke vertegenwoordiging.

„*Militarismo*“ is de uitdrukking die de Junta gebruikte om de periode te definiëren die nu begonnen is. Hiermee wordt overduidelijk dat uitsluitend en alleen militairen de macht in handen genomen hebben, voorlopig althans, en dit met uitsluitend militaire doeleinden. De hoofdbekommernis leest men tussen de regels door van de intussen talrijk geworden verklaringen, die afwisselend door de nieuwe president, door leden van de Junta, regering of leger worden afgelegd : een meedogenloze oorlog tegen de subversieve delinquenten, tot de totale uitroeiing ervan.

De legerleiding had al voordien schikkingen getroffen : de lichter 1974 diende onder de wapens te blijven en vormde dus met de lichter 1975 een effectief dat de 300.000 man benadert, d.i. ongeveer het dubbele van het normale aantal gedurende vreedstijd !

Deze en andere maatregelen hollen iedere gematigde verklaring van Videla uit, zoals o.m. de volgende : „Wij hebben de macht niet gekregen om de vrijheid om zeep te brengen, maar om haar te verdedigen“. Een absolute vrijheid van een kleine minderheid bevoorrecht en van het kapitaal.

Afbraak van de democratische instellingen.

De nieuwe militaire regering trof o.a. de volgende maatregelen :

1) *Likwidatie van de grondwettelijke regering en van het parlement.*

Aanvankelijk was Mevrouw Peron de „beschermeling“ van de multi-nationale ondernemingen, aan wie zij in een redevoering openbaar haar steun toekende. Doch haar onmacht om te regeren bood weldra niet meer de nodige waarborgen voor het intomen van de steeds minder te controleren rebelle van de arbeiders, het volk en hun politieke organen. Op die manier werd het steeds minder waarschijnlijk dat de triomf van een *democratisch en anti-*

imperialistisch front bij de inmiddels vervroegde verkiezingen zou kunnen vermeden worden.

2) *Tijdelijke opheffing van de activiteiten van de politieke partijen en sluiting van hun lokalen,* talrijke aanhoudingen van de militanten. Door de Autentieke Partij illegaal te verklaren had de vorige regering reeds de weg vrij gemaakt om deze buiten de wet te stellen.

Vijf partijen werden nu ook nog buiten de wet gesteld en hun bezittingen gekonfiskeerd. Het gaat om de volgende uiterst-linkse bewegingen :

- *De Partido Comunista Revolucionario*, die zich maoïstisch noemt („Geobsedeerd door het spookbeeld van een door Russen en Amerikanen gezamenlijk geïnspireerde staatsgreep, heeft deze partij vrijwel kritiekloos het regime van Isabel Peron gesteund“ - J.V.D.P., De Volkskrant, 29/03/1976) ;
- *De Partido Socialista de los Trabajadores*, deel uitmakend van de Trotskistische IVde Internationale ;
- *Partido Obrero Trotskista* ;
- *Partido Politico Obrero* ;
- *Partido Comunista Marxista-Leninista*.

De K.P. die niet verboden is maar wiens activiteiten zoals alle andere partijen geschorst zijn, schijnt wel een doelwit van vervolgingen te zijn. Of is het toeval dat enkele dagen na de staatsgreep 2 kommunistische militanten in de hoofdzetel van hun partij gedood werden ?

3) *Het gerecht werd vervangen door krijgsraden.* Met de afschaffing van de waarborgen die in het Strafwetboek vervat liggen, werden de wettelijke normen van een beschaafde maatschappij opgeheven.

In tegenspraak met de Nationale Grondwet en met de Argentijnse historische traditie, heeft het leger de doodstraf ingesteld voor politieke motieven ; zij is toepasselijk op elke burger die de leeftijd van 16 jaar bereikt heeft. Dit biedt hen de mogelijkheid de terechtstelling van guerilleros op de plaats zelf van de gevechten te wettigen, terwijl die zich als gevangenen hadden overgegeven, zoals verscheiden getuigen dit geopenbaard hebben. Elke activiteit, gewelddadig of vreedzaam die naar „opstaan“ zweemt, zal hardnekkig onderdrukt worden.

4) *Het parlement werd vervangen door een Raad van 9 officieren.*

Deze CAL (Comision de Asesoramiento Legislativo) wordt geleid door de rechtse admiraal Antonio Vaneik, en zal van nu af aan fungeren als wetgevende macht voor de natie.

5) Het leger heeft onmiddellijk de *censuur* ingesteld op alle *nieuwsberichten en commentaren* van de informatiemedia.

Doch informatie moet in drievoud en ondertekend door een verantwoordelijke aan de militaire over-

heid gezonden worden. Eén exemplaar wordt „binnen de kortste tijd” teruggezonden met de nodige verbeteringen, die „nauwgezet moeten aangebracht worden”.

De vrijheid van de pers, die door de vorige regering reeds in hoge mate beknót werd, is vandaag totaal verdwenen. En dit is duidelijk te merken bij de lektuur van de Argentijnse kranten, waarin nu nog uitsluitend „officieel” nieuws vermeld is. Zo worden bijv. bijna uitsluitend de namen van die gevangenen vermeld die bekend stonden als peronist of syndicalist, m.a.w. officiële traditionele figuren onder de vorige regering.

Besluit.

Verder gaan dan alle militaire diktaturen die er in Argentinië geweest zijn, heeft de huidige regering alle juridische normen afgeschaft die de individuele waarborgen en de rechten van de mens verzekerden.

B.V.M.
06/04/1976.

„Nancy, I think they'll appreciate my traditional costume”

Newsweek

„Nancy, ik denk dat ze mijn traditioneel pak zullen waarderen” (uit: Newsweek)

LATIJS-AMERIKA WORDT EEN NIEUW MODEL OPGEDRONGEN.

Ondergang van het nationalisme.

De bloei van het nationalisme loopt ten einde in Latijns-Amerika. Populistische figuren zoals Peron, Velasco Alvarado, Torrijos en Carlos Andres Perez verdwijnen stilaan van het toneel. Alleen de twee laatsten regeren nu nog.

Dit proces van ontmanteling van het bourgeois nationalisme dat nu volop bezig is in Panama, heeft zich reeds in Peru en Argentinië afgespeeld en is nu ook in Venezuela gestart.

De ondergang van de nationalistische bourgeois regimes gaat ongetwijfeld gepaard met nieuwe en verder gaande compromissen met het imperialisme en met de logische beklemtoning van de relatie van de neo-koloniale afhankelijkheid. De verscherping van de imperialistische ingreep op Zuid-Amerika wordt door de staatsgreep van 24 maart in Argentinië nog eens duidelijk geïllustreerd: de zoveelste stap in de richting van het model dat door de V.S. en de economische krachten (o.m. Wereldbank en IMF) voor Latijns-Amerika hebben uitgewerkt om hen „definitief veilig en wel in hun invloedssfeer te krijgen.

De zoveelste imperialistische ingreep: Argentinië.

Voor de achtergrond van de staatsgreep van 24 maart door de militairen, waardoor generaal Jorge Videla aan de macht kwam en de peronistische regering onder leiding van Isabelita aan de dijk werd gezet, verwijzen we naar het artikel over Argentinië in het vorig nummer van Vrede, en naar de zopas verschenen brochure „Argentinië in crisis”, uitgegeven door het Argentinië-Komitee en SAGO (te bekomen tegen 80 fr., Pater Verbiststr. 29, 2610 Wilrijk). Het is ons nu er om te doen enkele specifieke elementen aan te duiden die de algemene ideologie van het nieuwe regime aanduiden.

Opvallend is dat er door de militaire woordvoerders erg veel met woorden, begrippen en ideeën gegooid wordt, waaraan iedere traditionele betekenis en waarde ontnomen wordt. Het fiasco van het tweede Peronistische tijdperk dat in 1973 startte, betekent daarom niet de misluking van de democratie als dusdanig, aldus Videla, maar toont alleen maar het fiasco van een misvorming van de democratie aan. En het is nu aan ons om die democratie te herstellen. Dit vormt de inleiding van een editoriaal van het Argentijns weekblad Mercado dat op 22 april verscheen en in goedkeurende bewoordingen de politiek van de militairen aan het bewind uitlegt en verdedigt.

De militairen van Argentinië hebben meer dan wie ook inderdaad nuttige lessen weten te trekken uit hun eigen geschiedenis en die van de nabuurlanden. Videla en het leger zien de noodzaak immers in van het bij de waarden van de democratie te houden, in tegenstelling tot vroegere militaire dictators zoals Uriburu en Onganía die utopische alternatieven zochten voor de democratie die ze als oplossing hadden verworpen.

Een nieuwe vorm van democratie...

De democratie is, volgens Videla, zoals een bedding, een gunstige bedding. Maar in Argentinië is die stroombedding met onkruid overgroeid. Het kwaad is niet de bedding zelf, maar het onkruid dat moet uitgeroeid worden.

Het onkruid en de wanorde dragen een naam: „demagogie”. En Videla bouwt dan verder rond het begrip „demagogie”. „Demokratie” is de regering van de meerderheid met een inzicht over het gehele. Demagogie is de vernietiging van de meerderheid door enkele die door gevlei en leugens de macht bekomen.

Wanneer een land het voorwerp wordt van demagogie, dan moet tot „heropvoeding“ overgegaan worden. Wat de militaire Junta onder „heropvoeding“ verstaat kan men afleiden uit één van de talrijke feiten. Op 29 april heeft generaal Benjamin MENENDEZ, militair commandant te Cordoba, duizenden marksistische boeken gekonfisqueerd in de boekhandels van de stad. Enkele uren later lag de buit te smeulen op de brandstapel van de basis van het 14de regiment van de parachutisten. In een kommuniquee rechtvaardigde het leger open de daad door te bevestigen dat men „ten allen prijze moet verhinderen dat deze literatuur nog langer onze jeugd tot vergissingen zou aanzetten“.

Opbouw van een model van het Zuidelijk blok in Latijns-Amerika.

„Er is een model van het Zuidelijk Blok van Zuid-Amerika in opbouw. Zowel in Brazilië als in Chili, in Uruguay als in Bolivië hebben de militairen hetzelfde doel als in Argentinië : het kreëren van een basis voor een niet-demagogische democratie“, schrijft Mercado. Dit betekent dus een „democratie instellen nadat alle hinderlijke, anti-kapitalistische en andere subversieve krachten onschadelijk zijn gemaakt.

„Twijfels bestaan er nog voor Peru en Ecuador. In dit laatste land doet de aankondiging van verkiezingen meer denken aan de klassieke militaire terugtocht zoals dat in het verleden in ons land gebeurde dan op de uitbouw van een regime met burgerlijk militaire continuïteit. Het begint zich nu reeds duidelijk af te tekenen. In het Zuidelijk Blok van Zuid-Amerika is men aan de opbouw van burgerlijk-militaire regimes begonnen die een alternatief

vormen voor de demagogische democratieën“ (lees à la Allende).

„Een nieuw proces is zich inderdaad aan het ontwikkelen dat aanvankelijk een zuiver militair karakter droeg, om geleidelijk aan burgerlijke elementen in te schakelen, wat in de toekomst eventueel zal uitlopen op regimes die weinig of niets verschillen van deze westerse democratieën die functioneren en niet in crisis zijn. Dit proces begon in 1964 in Brazilië. Men heeft in 1966 gepoogd te starten in Argentinië, echter zonder resultaat. Dit is de regionale reactie op het gevaar van het marxisme. De reactie wordt systematisch uitgewerkt. Het Zuidelijk Blok situeert zich in het midden van een klandestiene, maar zeer reële oorlog voor de overheersing in de wereld. (...).“

Deze tekst is voor ons van uitzonderlijk belang, omdat het, ten eerste, in een Argentijns weekblad verscheen, dat in samenwerking met andere Noord-Amerikaanse bladen werkt en inderdaad meer „informatie“ over de V.S. geeft dan over eigen land. Ten tweede blijkt met dit editoriaal van één van de belangrijkste Argentijnse weekbladen overduidelijk dat het nieuwe regime dezelfde bedoelingen en standpunten heeft als hun zo gehekelde kollega's in de buurlanden. Zij blijken uiteindelijk voorlopig op een meer diplomatische en gekamofleerde manier mee te werken aan een nieuwe gezuiverde kristelijke westerse wereld ten dienste van de macht en het kapitaal, herbij sterk geleid en geïnspireerd door hun Noord-Amerikaanse meesters.

B.V.M.

BOLIVIA.

WAAROM EEN RIJK LAND ARM MOET BLIJVEN.

Op 19 februari jongstleden had in La Paz, de hoofdstad van Bolivia, een hoogst merkwaardige perskonferentie plaats. Daar verschenen met name Julio Trigo Ramirez, de zoon van de huidige minister van Verkeer, die tot-dantoe een hoge functie had bekleed, en Antonio Arambar Quiroga, leider van de links-revolutionaire MIR-beweging en een der meest gezochte voormannen van de klandestiene oppositie. In een korte uiteenzetting deelden zij mee een officiële aanklacht te zullen indienen tegen de in het land geïnstitutionaliseerde corruptie ; tot staving van hun aanklacht stelden ze de aanwezige journalisten uit binnen- en buitenland een lijvig dossier ter hand met de bewijsstukken, en verdwenen dan prompt, even snel als ze gekomen waren. Het regime stond voor schut, in een oogwenk lag het hele frauduleuze mechanisme van het systeem bloot.

Door deze bliksemoperatie naar het model van de Tupamaros slaagde de oppositie en dan allereerst de MIR (niet te verwarren met de Chileense MIR, die veel extremer opgesteld staat) erin de vinger te leggen op een van de voornaamste factoren die verantwoordelijk zijn voor de blijvende achterstand van de Boliviaanse bevolking, met name de corruptie, zo de „private“ als de officieel gepatroneerde.

Niet dat nu meteen het bestaan van de corruptie openbaar werd : het was al jaren geweten dat de financiële en de handelswereld in Bolivia niet zuiver op de graat waren. In de eerste plaats bestaat er in het land al sedert lang een enorme smokkelbedrijvigheid waar de regering niet de minste vat op heeft - voor zover ze dat echt zou willen. Weliswaar wordt in officiële verklaringen gezegd en herhaald dat men er komaf zal mee maken, dat het smokkelwezen met wortel en al zal uitgeroeid worden, maar daarmee worden meestal slechts de kleine baasjes in die branche bedoeld : met name de cocaïnesmokkelaars, die meestal opereren ten bate van beperkte privé-belangetjes, al dan niet met bescherming van hogerhand. Met veel omhaal worden zulke kleine trafikantjes dan aangehouden en hun klandestiene fabriekjes gesloten. Naast dit soort praktijken is er in 1974 nog een andere, heel wat misdadiger activiteit aan het licht gekomen : er zou sedert enige tijd al een georganiseerde bloedsmokkel plaatsvinden, waarbij het bloed afgetapt van haveloze donors naar België en Zwitserland verzonden werd. Nadat ze aan het licht waren gekomen zijn deze schandelijke praktijken een tijdje lang onderbroken. Maar afgezien van die menigte „kleine“ zaakjes is er de eigenlijke, grote smokkelbedrijvigheid, en die gaat vooralsnog vrijuit. Daarmee bedoelen we bijvoorbeeld de petroleumsmokkel. Officiële cijfers geven aan dat er in 1974 zowat 800 barrellen per dag naar Paraguay verdwenen, wat voor dat jaar een totaalbedrag vertegenwoordigt van liefst 30 miljoen dol-

lar. Een bedrag dat te denken geeft als men weet dat de totale uitvoer aan petroleum voor 1975 berekend werd op 143 miljoen dollar...

Parallel lopend met de smokkelarij en ruimschoots even belangrijk is de binnenlandse corruptie. Het is op dit domein vooral dat het reeds geciteerde MIR-rapport aan de internationale opinie de nodige gegevens ter hand stelde om het ganse gemaneuvreer te kunnen volgen. Daarom een kleine toelichting bij de inhoud van die fameuze aanklacht.

De zowat 100 gefotokopieerde bewijsstukken die de journalisten in handen kregen betroffen 8 firma's en één bank. Uit de inhoud van de dokumenten bleek dat elk van deze firma's er een dubbele boekhouding op nahield, die aanleiding gaf tot een „fiscale“ en een „confidentiële“ eindejaarsbalans. De confidentiële gaf de werkelijke winst aan, de fiscale werd opgemaakt voor de belastingen. Het verschil tussen beide balansen, zo kon men vaststellen, is merkwaardig. Zo geeft bv. de firma Sicasud voor 1973 officieel 379.141,95 pesos op als winst, terwijl de vertrouwelijke balans liefst 6.977.457 pesos opgeeft, op ruim 15 maal zoveel.

Toen de aanklacht wereldkundig werd gemaakt, haastte de regering zich om de zaak naar vermogen in te dijken, zeggende dat het hier „individuele gevallen van corruptie“ gold. Maar de bedoeling der aanklagers ging duidelijk verder, en daarop legden zij in hun rapport behoorlijk de klemtoon : het ging bij de opgesomde gevallen volgens hen niet om enkele betreurenswaardige excessen, maar om een veralgemeend systeem, dat bovendien nog van officiële zijde wordt aanvaard en bevorderd. Ten bewijze daarvan werden ook fotokopies gepubliceerd van brieven waarin de bank zelf aan de firma's twee balansen vraagt. De zaak blijkt hieruit dus niet te klasseren onder de gerechtelijk-administratieve kwesties, maar situeert zich duidelijk op het politieke vlak. Niet enkel omdat er hoge regeringsambtenaren en -instellingen bij betrokken zijn, maar ook en vooral omdat het wezen van het huidige regime erdoor in vraag wordt gesteld.

De overwinning van president Banzer in 1971 op de meer volkse president Torres was inderdaad een politieke overwinning van de privé-onderneming. Sedertdien heeft deze laatste het staatsapparaat en het ganse land georganiseerd in functie van en rondom haar eigen belangen. Het in overleg met haar door Banzer geplande „ontwikkelingsmodel“ is fundamenteel gebaseerd op de noodzaak grote kapitalen en rijkdommen in een relatief korte tijd in weinig handen samen te brengen, ook als dit rechtstreeks het land en de grote meerderheid van het volk nadeel berokkent. In zulke visie hoopt men dat in een volgende ontwikkelingsfase deze rijkdom, door wat men het „vermenigvuldigingseffekt“ noemt en door andere economische mechanismen, zal herverdeeld worden onder de rest van de bevolking. Zo krijgt de door Banzer vaak gehanteerde leuze „wat goed is voor de privé-onderneming is ook goed voor Bolivia“ zijn volle betekenis.

Binnen deze eigenaardige ontwikkelingsoptiek worden

belastingontduiking door dubbele boekhoudingen almede andere vormen van economische corruptie, beschouwd als normale en noodzakelijke praktijken evenals het handhaven van zeer lage weddebarema's, d voortdurende prijsstijgingen op de markt, enzovoort. Want dit alles wordt gerechtvaardigd door de noodzaak van een vlugge en eliteaire kapitaalakkumulatie. In feit herneemt Banzer hiermee enkel het beleid van zijn doch hem bewonderde voorganger Barrientos, dat slechts voor korte tijd - tussen 1969 en 1971 - door een meer volkre regime was onderbroken.

Hoe dan ook, de aktie van de MIR heeft de meest fundamentele pijler van het regime en de belangrijkste rede voor de blijvende achterstand van de bevolking blootgelegd. Als men in functie van wat hierboven gezegd werd Banzers opeenvolgende maatregelen en dekretes bekijkt, dan wordt alleen maar duidelijker hoe inderdaad de privé-investeringen enorm worden aangemoedigd en de winsten tot het maximum opgeschroefd ; nochtan zonder dat dit het Boliviaanse volk ten goede komt. De cijfers liegen er niet om : de buitenlandse investeringen beliepen in 1973 nog maar 74.407.000 dollar, maar in 1974 bereikten ze al 190.643.000 dollar en in 1975 liefst 455.437.000 dollar. Dat vindt o.m. zijn oorzaak in de zogenaamde *Investeringswet*, die ontheffing mogelijk maakt van de verschuldigde belastingen en die vrijwel elke direkte bijdrage aan de vorming van een nationale begroting verhindert ten bate van investeringen of herinvesteringen van buitenlands kapitaal in de privésector. Deze investeringswet legde de basis voor de nationalisaties van de staatsbedrijven door het oprichten van zogenaamde „joint ventures“.

Ongeveer hetzelfde kan gezegd worden over de *Ley de Hidrocarburos* (brandstoffenwet). Deze wet legt de basis voor kapitaalinvesteringen met betrekking tot de petroleumontginning. Ze maakte het mogelijk dat sommige bedrijven hun kapitaal op korte tijd verviervoudigden. Zo Bolivia dit tempo blijft aanhouden, dan zal de totale produktie op het einde van dit decennium meer dan 3 miljoen dollar per dag waard zijn, of meer dan 1 biljoen per jaar. Maar van dit bedrag zal Bolivia zelf nauwelijks 11 procent binnenrijven, de rest komt de vreemde firma's ten goede die staan te drummen om de Boliviaanse ondergrond te prospekteren. Totnogtoe hebben een 15 tal onder hen een concessie gekregen.

De reaktie op dit ontwikkelingsmodel vanwege de ondergrondse want niet getolereerde oppositie, maar ook van andere, bijvoorbeeld kerkelijke studiegroepen, is onverdeeld afwijzend en negatief. Vooral nadat president Banzer in april 1974 zijn Braziliaanse collega Geisel te Cochabamba ontmoette en met hem de zogenoemde „gasakkoorden“ sloot - waarbij Bolivia zich tot enorme gasleveringen verbond - werd de onrust algemeen en begon men meer en meer te spreken over een „uitverkoop van onze nationale rijkdommen“. Het ongenoegen hieromtrent was zelfs zo groot, dat enkele maanden nadier - in juni 1974 - grote delen van Banzers eigen leger tegen hem in opstand kwamen ; het was slechts dank zij Banzers goed gesternte en dank zij de opportunistische kamelonpolitiek van de hoogste legertop dat de president er zijn hachje niet bij inschoot.

De inhoud van de kritiek die bij de monddood gemaakte basis werd geuit kan als volgt worden samengevat : er is geen enkele aanduiding dat het zogeheten „vermenigvuldigingseffekt” ooit als werkzame faktor zal optreden om de welvaart te veralgemenen ; integendeel, de privé-bedrijven zullen hun winsten meer en meer ophopen, terwijl ze het arbeidende volk bedelven onder de tragische gevolgen, welke zijn : een ongecontroleerde inflatie, muntontwaarding, permanente prijsstijgingen en bijna totale bevrozing van lonen en salarissen. Uiteindelijk zo heet het in de kritiek, zal de nationale ontwikkeling goeddeels uitblijven, en zal anderzijds het land volledig overgeleverd worden aan het buitenlandse kapitaal.

Dat deze bewering helemaal niet uit de lucht gegrepen is, werd intussen al ruimschoots aangetoond door de herhaalde verhogingen van de voedselprijzen - in januari 1974 zelfs met 100 procent - en door de permanente blokkering van de reeds al te lage lonen, wat niet belet dat het inflatieritme van begin 1976 catastrofale perspectieven in het vooruitzicht stelt.

Vanzelfsprekend zijn er naast deze „interne” factoren ook nog belangrijke „externe” factoren die de welvaarts-groei van het land in de weg staan. Voor Banzer bestaat er maar één remmende faktor, met name het feit dat Bolivia niet over een eigen haven beschikt (Bolivia ligt niet aan zee). Maar het is wel voor iedere waarnemer in binnen- en buitenland duidelijk dat hij zich hierbij enkel door politieke motieven laat leiden : daarmee leidt hij met name de aandacht af van de ware oorzaak, te weten zijn eigen beleid. Maar afgezien van dit afleidingsmaneuver is er toch nog wel het eeuwige probleem van de monokultuur. Hoewel het aandeel van

het tin in de nationale uitvoer van zowat 65 procent tot een goede 50 procent gedaald is (petroleum neemt een deel daarvan over) blijft de economische structuur toch bijzonder weinig gedifferentieerd, en is het land overgeleverd aan de grillige en oncontroleerbare vlagen van de wereldmarkt.

Dit wordt duidelijk als men even de evolutie van de tinprijzen nagaat : een vijftal jaren geleden nog draaide die konstant rond de 1,50 \$ per pond fijn, maar in 1974 steeg hij, parallel met de stijging der andere grondstoffen, tot meer dan 4,10 \$; in 1975 ging het terug naar omlaag, met een dieptepunt in december van ongeveer 2,70 \$, om dan in de eerste maanden van 1976 opnieuw te klimmen tot 3,20 \$. Probeer in zulke omstandigheden dan maar eens een zinnig budget op te maken...

Maar afgezien hiervan blijft de grote oorzaak van de achterstand en het daarmee gepaard gaande uitblijven van een „ware” vrede, gelegen in de kapriolen van de machthebbers en in het systeem. In alle economische en financiële rapporten over Bolivia die uitgaan van internationale instellingen, komt steeds hetzelfde terug : slechte administratie, kronische instabiliteit van het regime, grote schulden, corruptie. Alleen de privé-ondernemingen lijken over het land weinig of geen klachten te hebben. Voor hen gaat alles - voorlopig althans - opperbest. En voor de Verenigde Staten, wier wapenen en conservenfabrieken draaien op het Boliviaans tin, eveneens. Hun achttertuintje levert rijkelijk vruchten.

Hugo VAN HOECKE.
Informatiecentrum Bolivia, Wilrijk.

COLOMBIA.

LAND VAN COMPROMIS EN GEWELD.

Colombia is één van die landen waarover je in een krant nauwelijks iets leest, zodat je je afvraagt of er in dat land dan werkelijk niets gebeurt. Eigenlijk zou je je beter de vraag stellen waarom de kranten zo weinig over Colombia schrijven, want er gebeurt wel degelijk meer dan iets in het op twee na grootste land van Latijns-Amerika.

Twee factoren bepalen het politieke dagelijkse leven in Colombia : enerzijds het akkoord tussen de conservatieven en de liberalen waardoor beiden de politieke macht voor jaren delen en anderzijds het bijna bestendig aanwezig zijnde geweld. Beide factoren, het geweld en het kompromis, beïnvloeden mekaar, zodat in zekere zin kan gezegd worden dat ze mekaar in stand houden en dat ze zelfs op weg zijn mekaar te vereeuwigen.

Van de „Violencia” naar het „Nationaal Pakt”.

Na de tweede wereldoorlog brak in Colombia een bloedige strijd los tussen de aanhangers der twee grote politieke partijen, de conservatieven en de liberalen. De conservatieven steunden op de oude landadel, terwijl de liberalen hun steun vinden bij de industriële bourgeoisie. Beide elitegroepen zorgden ervoor dat de partijen op het nodige „kleine grut” konden rekenen.

De schuchtere hervormingswil van de liberalen zorgde voor botsingen tussen beide partijen. Toen in 1948 de liberale leider Jorge Eleicir Gaitan te Bogota vermoord werd brak het geweld in alle hevigheid los. In enkele jaren tijd vielen tussen de 200.000 en de 400.000 doden in de strijd tussen conservatieven en liberalen. Alleen het behoren tot de aanhang van de andere partij was een voldoende reden om ter plaatse doodgeschoten te worden. Ganse dorpen werden van de kaart gevaagd. Deze periode staat in de Colombiaanse geschiedenis te boek als de „Violencia”.

Het leger bleef echter niet toezien en na 5 jaar strijd, in 1953, greep Generaal Rojas Pinilla de macht. Hij slaagde erin de strijd te doen luwen en zichzelf het aureool van de grote vredestichter te bezorgen. Pinilla trok echter alle macht aan zich en hierdoor maakte hij zich heel wat vijanden, niet alleen bij de beide politieke partijen, maar ook in het leger zelf.

De diktator maakte mogelijk wat voorheen onmogelijk was : de conservatieven en de liberalen vonden mekaar en sloten een „Nationaal Pakt”. Hierin werd bepaald dat voor een periode van 16 jaar (dus tot 1974) de president beurtelings liberaal en conservatief zou zijn dat de regering evenveel ministers uit beide partijen zou tellen en dat in het parlement evenveel leden van beide partijen zouden zetelen.

De werking van het Nationaal Pakt.

Deze overeenkomst scheen gesmeerd te lopen : de politieke strijd was uitgeschakeld en beide partijen konden hun programma gedeeltelijk verwezenlijken. Dit kwam zo ongeveer neer op het nastreven van de grootst gemene deler der programmas. In beide kampen werden een aantal maatregelen getroffen om de achterban gunstig te stemmen zonder de andere partij voor het hoofd te stoten. Een gevolg hiervan is dat een aantal door het parlement getroffen beslissingen met een dergelijke traagheid worden uitgevoerd dat deze wetten zo ongeveer dode letter zijn. Als voorbeeld hiervan kan de wet op de landhervorming volstaan. Deze wet - die uitgevaardigd werd tijdens de euforieperiode van de Alliantie voor de Vooruitgang - is verre van revolutionair, want heel wat Latijns-Amerikaanse landen gaan heel wat verder met de landhervorming. De toepassing van deze wet is echter zo goed geregeld dat dat het nog zowat 30 eeuwen zal duren voor elke Colombiaanse boer het stukje grond zal kunnen bebouwen dat krachtens de wet op de landhervorming voor hem bestemd is. Dan hebben we nog niet eens rekening gehouden met de bevolkingsaan groei ! In 1970 werd het Nationaal Pakt herzien : voortaan mochten ook andere partijen aan de presidents- en parlementsverkiezingen deelnemen. Deze maatregel zorgde onmiddellijk voor de nodige herrie. Hoewel krachtens het in de grondwet opgenomen Nationaal Pakt de president een conservatief moest zijn, nam ex-president -diktator Rojas Pinilla aan de verkiezingen voor het presidentschap deel. Toen een belangrijk deel van de stemmen geteld waren stond de generaal aan de leiding. Na een onderbreking in de telling bleek uiteindelijk dat de conservatieve kandidaat Pastrana Borrero het had gehaald. De aanhangers van Rojas Pinilla, verenigd in de ANAPO, noemden de uitslag fraude en het kwam tot incidenten in nagenoeg alle steden van het land. Deze onlusten werden door het leger de kop ingedrukt.

Bij het einde van het nationaal pakt in 1974 besloten de twee traditionele partijen hun samenwerking verder te zetten. De regering zou evenveel ministers van beide partijen bevatten, maar de president zou vrij worden gekozen. De liberaal Lopez Michelsen won de verkiezingen met een naar Colombiaanse normen vooruitstrevend programma. Van de verwezenlijking van dit programma kwam niet veel in huis, want president Lopez Michelsen zette de oude regeringswerking voort en regeert nu reeds anderhalf jaar onder de staat van beleg, die met de regelmaat van de klok wordt verlengd.

Het volk en de verkiezingen.

Colombia kent geen stemplicht. Gezien dit feit en gezien de uitslag van de verkiezingen gedurende 16 jaar door de grondwet bij voorbaat bepaald was, is de opkomst bij de verkiezingen zeer gering. Nagenoeg nooit komt de helft van de kiesgerechtigden ter stembus.

De verkiezingen van 1970 zorgden voor een opgaande beweging van het aantal stemmers : dit was zonder twijfel te wijten aan de deelname aan de verkiezingen van de ANAPO en haar leider Rojas Pinilla.

Deze ANAPO slaagde er echter noch bij de gemeenteraadsverkiezingen van 1972, noch bij de presidentsverkiezingen van 1974 in om andermaal de volksmassas naar het stemlokaal te lokken, zodat het aantal stemmers sterk terugliep. Een dieptepunt in deze evolutie vormden de onlangs gehouden gemeenteraadsverkiezingen, waaraan geen 25 procent der stemgerechtigden deelnamen.

Hierbij dient dan nog de vraag gesteld wat het zou zijn indien de landeigenaars en patroons geen druk op hun werknemers zouden uitoefenen om ten gunste van deze of gene partij aan de verkiezingen deel te nemen. Een gemakkelijke controle op de stemverrichtingen bestaat erin dat men slechts de inkt op de vingers hoeft te bekijken om te weten voor welke partij gestemd werd. Is er geen inkt te bespeuren, dan heeft die persoon helemaal niet gestemd.

Het voortdurende geweld.

Rojas Pinilla kon na 1953 de Violencia voor een groot deel een halt toeroepen en het Nationale Pakt zorgde ervoor dat de strijd tussen liberalen en conservatieven begraven werd. Wanneer iemand echter jaren heeft gestreden kan men die persoon niet zomaar van vandaag op morgen de wapens doen neerleggen.

Beide kampen hadden in hun strijdkrachten roversbenden geïntegreerd, die na de Violencia terugkeerden naar hun vroegere bezigheden. Daarnaast ontstond dan de guerilla, waarbij we drie belangrijke groepen moeten onderscheiden : de KP georiënteerde FARC, het maoïstische ERP en het Cubaans gezinde ELN. Toen deze bewegingen op hun hoogtepunt waren zorgden ze voor verschillende onafhankelijke gebieden, waarin het leger geen stap durfde zetten.

Naar het einde van de zestiger jaren toe keerde echter het tij en kon het door de Verenigde Staten getrainde en gesteunde leger de guerilla zware klappen toebrengen en de onafhankelijke republieken ontmantelen.

Het leger slaagde er echter niet in de guerilla uit te roeien. Integendeel, de guerillabeweging kwam de klappen te boven en men kan veronderstellen dat de vrijheidsstrijders opnieuw in het offensief zijn. Van treffens tussen leger en guerilla is echter weinig nieuws te vernemen, daar de nieuwsorganen gekontroleerd zijn door de regering en dus uiteraard niet zitten te trappelen om de revolutionaire overwinningen bekend te maken. Wel leest men af en toe over een treffen waarbij guerilleros gedood zijn. Het feit dat soms ook een guerillasukses bekend wordt kan tot nadenken stemmen. Vergeten we ook niet dat onlangs een vakbondsleider door de guerilla werd ontvoerd en terechtgesteld.

Het structureel geweld.

De bijna bestendig heersende noodtoestand zorgt natuurlijk ook voor zijn deel van het geweld. Door de staat van beleg zijn heel wat activiteiten, die voor ons zeer normaal lijken, verboden. Overtreders van die verboden, zoals vergaderende vakbondsleiders worden zonder pardon in de gevangenis gezet.

De boerenbeweging ANUC en de niet door de regering gekontroleerde vakbewegingen der industrie-arbeiders hebben onder een steeds sterkere repressie te lijden. Hetzelfde geldt aan de universiteiten waar studentendemonstraties met de regelmaat van de klok bloedig onderdrukt worden.

* * *

Uit het geweld van de Violencia werd in 1958 het compromis van het Nationaal Pakt geboren. Hieruit groeiden het geweld van de guerilla en het structureel geweld, die op hun beurt voor de conservatieve en de liberale partij een aanleiding waren om hun compromis te verlengen. Zijn in Colombia geweld en compromis op weg om mekaar zij aan zij te vereeuwigen ?

Paul Leleu.

Centraal Amerika

CUBA : OP HET EERSTE CONGRES VAN DE P.C.C. Buitenlandse politiek.

Uit de Congresresolutie over de buitenlandse politiek kunnen we enkele krachtlijnen halen waarop deze politiek gefundeerd is :

1. *Vreedzame co-existentie*
2. *Marxisme-leninisme*
3. *Band met de Sovjet-Unie*
4. *Proletarisch internationalisme*
5. *Banden met de niet-verbonden landen, Latijns-Amerika en de Caraïben.*

In dit hoofdstuk zullen we elk van deze principes kort toelichten en daarna een overzicht geven van de belangrijkste huidige relaties van Cuba. Alle voorbeelden en uitgesproken waarde-oordelen zijn afkomstig, ofwel uit de Congresresolutie, ofwel uit het Centraal Rapport van Fidel.

A. BASISPRINCIPES.

1. *Vreedzame co-existentie.*

Het belangrijkste karakteristiek van onze tijd is, dat de wereld zich momenteel in de overgangsfase bevindt van kapitalisme naar socialisme. De jongste jaren wordt deze overgangperiode gekenmerkt door een vermindering van internationale spanningen.

Deze détente is het resultaat, enerzijds van lange strijd, die uiteindelijk Lenin's ideeën over een vreedzame co-existentie tussen staten met verschillende sociale systemen zag triomferen, anderzijds van een groeiende sterkte van de USSR en de andere socialistische landen en een gelijktijdige verzwakking van het imperialisme (vooral de USA).

Deze verandering in de balans van de krachten was een belangrijke oorzaak van de verpletterende Amerikaanse nederlaag in Indo-China, waar 500.000 modern bewapende VS-soldaten niet konden weerstaan aan het Viëtnamees volk, dat gesteund werd door de USSR en andere socialistische landen. Andere factoren die het imperialisme erg verzwakt hebben zijn o.m. de publicatie van de Pentagon Papers en het Watergate-schandaal, dat het Amerikaanse volk liet inzien dat hun maatschappij geen echte democratie was en hun vijanden niet zo verschrikkelijk als men hen had willen laten geloven. De laatste twee jaar kwam er nog een economische crisis bij : voor het eerst sinds de jaren 30 kwam er een gelijktijdige vermindering in de economische activiteit van de belangrijkste kapitalistische landen, voor het eerst in de geschiedenis van het kapitalisme kwam deze stagnatie gelijktijdig met inflatie voor.

Alhoewel de socialistische landen - door het feit dat ze met kapitalistische landen handel drijven - door deze crisis ook beroerd worden, hebben zij toch een gestadige vooruitgang geboekt, waardoor ze uitgroeiden tot industriële en economische machten.

De détente die uit vorige factoren is voortgevloeid, is nog niet irreversibel : het imperialisme heeft zijn agressiviteit nog niet verloren, getuige o.a. zijn houding in het Midden-Oosten, Portugal en Angola, en de steun die de USA verleent aan o.a. fascistische regimes in Latijns-Amerika en aan de racistische regimes van Zuid-Afrika en Rhodesië.

Het Congres juicht alle concrete stappen toe die genomen werden om een nucleaire oorlog te voorkomen en de strategische bewapening te beperken, en alle andere maatregelen die een positieve invloed hebben op de internationale situatie. Het waarschuwt er echter tegelijk voor dat de principes van vreedzame co-existentie niet toepasselijk zijn op het vlak van de ideologie en de klassenstrijd ; die ideologische strijd zal eerder verscherpen naarmate de contradicties tussen het socialisme en het kapitalisme zullen verschuiven van het militaire naar het vlak van de economie, wetenschap, techniek en politiek.

2. *Het marxisme-leninisme.*

De Congresresolutie over de ideologische strijd wijst op het grote belang dat deze strijd nog steeds heeft, op een ogenblik dat de groeiende macht van de USSR en andere socialistische landen een verschuiving heeft teweeggebracht in de internationale relaties, waardoor het imperialisme de strijd op het ideologische vlak nog heeft opgevoerd in zijn poging de evolutie naar socialisme en kommunisme te stoppen.

De tekst vindt het erg belangrijk in dit verband, dat een duidelijk onderscheid gemaakt wordt tussen echte revolutionairen en „gauchistische pseudo-revolutionairen, avonturiers, wier revisionistische ideologie flagrant indruist tegen de interne en internationale eenheid van de revolutionaire krachten en die door hun deelname aan de anti-Sovjet campagne, en het verwarren van de vreedzame co-existentie met ideologische co-existentie het spel van het imperialisme spelen“.

Tegenover dit ideologisch diversionisme suggereert de resolutie als effectieve maatregelen : „het marxisme-leninisme ernstig bestuderen en verspreiden ; de wetmatigheid van de sociale evolutie en de objectieve factoren kennen ; de problemen grondig en wetenschappelijk bestuderen ; strijden tegen subjectivisme, tegen het kiezen van de gemakkelijkste weg en tegen persoonlijke ijdelheid ; tegen elk vertoon van liberalisme, factionalisme en elke andere zwakheid die door de

vijand zou kunnen geëxploiteerd worden ; een onderhouden strijd voeren voor de monolithische eenheid in onze rijken".

3. *Band met de Sovjet-Unie.*

„De buitenlandse politiek van onze partij is gecentreerd rond de onverbreekbare alliantie die de partijen, de volkeren, de staten en de regeringen van Cuba en de Sovjet-Unie verbindt. Het eerste Congres van de PCC benadrukt het belang van de taak deze eenheid te consolideren en te verstevigen". (Resolutie Buit. Pol.).

De belangrijkste reden voor deze praktisch onvoorwaardelijke steun aan Rusland is de levensnoodzakelijke hulp die dat land aan Cuba verleend heeft en nog verleent, en waardoor de Cubaanse revolutie in staat is geweest alle vormen van boycot en tegenwerking te overleven. Op heel wat plaatsen in diverse Congres-teksten wordt hierop de nadruk gelegd. Verder wordt gewezen op de belangrijke rol die de Sovjet-Unie op het wereldvlak gespeeld heeft sinds het zich tot grootmacht opwerkte : „Wij Cubanen betreuren het dat het Yankee-imperialisme machtig is ; maar geen enkele echte revolutionair, waar ook ter wereld, zal het ooit betreuren dat de USSR machtig is, want, als deze macht niet bestond, zou de mensheid nooit bevrijd zijn geweest van het fascisme ; de volkeren die de laatste 30 jaar voor hun vrijheid vochten zouden niemand gehad hebben om beslissende hulpverlening van te verwachten ; de imperialisten zouden de wereld reeds opnieuw verdeeld hebben, en de kleine, onderontwikkelde landen - en zo zijn er veel - zouden opnieuw kolonies geworden zijn".

4. *Proletarisch internationalisme.*

In het Programmatisch Platform van de PCC, in het Centraal Rapport van Fidel, in de resolutie van de buitenlandse politiek, in de Grondwet en in andere officiële documenten wordt telkens herhaald dat, boven alle andere principes en krachtlijnen het zgn. „proletarisch internationalisme" de decisieve factor is die de Cubaanse buitenlandse politiek mede bepaalt.

Dit betekent dat Cuba zijn eigen belangen ondergeschikt acht aan meer algemene belangen : de overwinning van het socialisme en het kommunisme, de nationale bevrijding van alle volkeren, de nederlaag van het imperialisme, de eliminatie van kolonialisme, neo-kolonialisme en alle vormen van uitbuiting van mensen en volkeren.

Cuba voelt zich verbonden met alle anti-imperialistische en progressieve krachten in Azië, Afrika en Latijns-Amerika en met de ontwikkelde kapitalistische landen die streven naar nationale bevrijding, vrede en democratische vooruitgang. Het heeft deze solidariteit reeds met zijn bloed, zijn arbeid en zijn technische samenwerking bewezen en zal in de toekomst dezelfde houding blijven aannemen.

Uit recente voorbeelden uit de geschiedenis besluit het Congres dat een volk gelijk welke vijand kan verslaan, hoe agressief of machtig ook, als het volk de juiste politieke leiders heeft, die in staat zijn de volksmassa's te mobiliseren, en die gebruik maken van de steun die hen gegarandeerd wordt door het bestaan van een steeds

groeïende internationale solidariteit en een machtige socialistische gemeenschap, waarvan Cuba zich een „bescheiden maar betrouwbaar" onderdeel beschouwt.

5. *De niet-verbonden landen, en de landen van Latijns-Amerika en de Caraïben.*

a. Alhoewel men zich bewust is van het feit dat de beweging van niet-gebonden landen een erg heterogeen gezelschap uitmaakt, wordt in het Congres toch uitdrukkelijk gesteld dat Cuba verder zal helpen de interne eenheid in deze beweging te bewerkstelligen, en verder zal streven naar nauwere banden tussen deze landen en de socialistische landen, die (naar Fidel reeds zegde op de 4de Conferentie, van de beweging in Algiers, 1973) hun natuurlijke bondgenoten zijn.

Het Congres verklaart zich dan ook verheugd over het feit dat de 6de Topconferentie van deze Beweging (na Sri Lanka in 1976) binnen Cuba's grenzen zal plaatsvinden.

b. De nationalistische en anti-imperialistische strijd die momenteel in Latijns-Amerika door diverse landen gevoerd wordt, is ook voor Cuba erg belangrijk.

Tussen 1961 en 1975 heeft zich in dat werelddeel een opmerkelijke evolutie voorgedaan die door twee feiten duidelijk kan worden gemaakt : in 1961 werd in Punta del Este de „Alliance for Progress" door de USA opgericht, als een „democratisch" bastion tegen het revolutionaire en socialistische Cuba ; in 1975 was de situatie dermate gewijzigd dat de Verenigde Staten zich genoodzaakt zagen tijdens de stemming in de vergadering van de OAS (Organisatie van Amerikaanse Staten) zich uit te spreken vóór het voorstel dat ieder land van het kontinent vrijliet welke relaties dan ook met Cuba te onderhouden.

Nu Latijns-Amerika alle illusies heeft verloren over een mogelijke ontwikkeling met de hulp van de V.S., groeit een continentale alliantie ter verdediging van hun gemeenschappelijke belangen. De oprichting van de SELA (Latijns Amerikaans Economisch Systeem), dat reeds alle Latijns-Amerikaanse en Caraïbische landen omvat, is een belangrijke stap voorwaarts op de weg naar een totale onafhankelijkheid t.o.v. de Verenigde Staten.

Het Congres verklaart dat alle kommunistische krachten en linkse revolutionaire bewegingen, en alle patriotische of anti-imperialistische regeringen die zich verzetten tegen de dominantie van Washington op de militante solidariteit van Cuba zullen mogen rekenen.

De binnenlandse politiek van regeringen waarmee Cuba in diverse Latijns-Amerikaanse organisaties samenwerkt wordt, ondanks dit continentale solidariteitsgevoel en het principe van de vreedzame co-existentïe niet uit het oog verloren : dit gedeelte van de resolutie over buitenlandse politiek besluit met een broederlijke groet van solidariteit aan alle revolutionairen die zich in hun land verzetten tegen de repressie van hun eigen regering ; met name vernoemd worden Chili, Paraguay, Uruguay, Bolivia, Brazilië, Guatemala, Haïti en Nicaragua.

B. BETREKKINGEN MET EEN AANTAL LANDEN.

1. Socialistische landen.

Over de bijzonder hechte relaties met de Sovjet-Unie hadden we het reeds hoger. Heel nauwe relaties worden ook onderhouden met de andere landen van de COMECON (DDR, Tsjecho-slowakije, Polen, Hongarije, Roemenië, Bulgarije, Mongolië).

Verder voelt Cuba zich erg verbonden met de Volksrepubliek (Noord-)Korea, Viëtnam, Laos en Combodja. De relaties met Joegoslavië „verbeteren gedurig aan“.

2. China en Albanië.

Met deze landen zijn er betrekkingen op staatsniveau, en niet op partij-niveau, „omwille van hun welbekende politieke positie“. Deze positie werd veroordeeld in de verklaring van de Communistische Partijen van Latijns-Amerika (juni 1975, Havana) waarnaar de Congresresolutie uitdrukkelijk verwijst, echter zonder de formulering ervan over te nemen. In die verklaring werd o.m. gezegd: „Deze Conferentie veroordeelt met klem de buitenlandse politiek van de leiders van de Kommunistische Partij van China“, waarna een lijst beschuldigingen volgt: o.a. China flirt met het Yankee-imperialisme, verdedigt de NATO, valt de USSR aan, stimuleert het agressieve militarisme van de wereldbourgeoisie tegen de USSR, steunt de Chileense militaire junta en overal ter wereld groepen pseudo-revolutionairen, verdeelt de linkse beweging, enz.

3. Latijns-Amerika.

Een speciale vermelding van sympathie gaat naar Mexico, dat de betrekkingen met Cuba nimmer verbroken heeft. Ook Peru en Panama hebben reeds diverse malen hun door Cuba hoog gewaardeerde drang naar onafhankelijkheid t.o.v. de Verenigde Staten tot uiting gebracht. Met deze drie landen heeft Cuba momenteel de beste betrekkingen. Nauwere banden ontwikkelen zich stilaan ook met een aantal Caraïbische landen (vooral met Jamaica, Guyana en Barbados). Het Congres herinnert op deze plaats nog eens aan de solidariteit met de strijd van Puerto Rico om zijn onafhankelijkheid.

4. Rest van de Derde Wereld.

Het aantal „anti-imperialistische en progressieve“ landen worden hier vermeld, wat niet betekent dat Cuba volledig achter het politieke bestel van al die regeringen staat. Veelal betreft het landen die in één of andere fase van hun ontwikkeling een beroep hebben gedaan op Cubaanse hulp. Deze landen zijn: Algerië, Syrië, Irak, Volksrepubliek (Zuid-)Yemen, Somalia, Guineë, Congo, Tanzania, Zambia, Guineë-Bissau, Angola (MPLA), Mozambique en Madagascar. In Azië worden „vriendschappelijke relaties“ onderhouden met India en Sri Lanka.

5. Niet-socialistische landen.

Een speciale plaats in deze groep wordt ingenomen door de Scandinavische landen, en Canada. Geen van deze staten gaat gebukt onder een koloniaal verleden, en ze hebben ook nooit, in latere tijden, hun toevlucht genomen tot kolonialistische praktijken.

Het Congres spreekt zijn waardering uit over het feit dat zij, door hun handelsrelaties met Cuba, mede geholpen hebben de eerste bressen te slaan in de kapitalistische blokkade.

6. De Verenigde Staten.

In zijn Centraal Rapport zei Fidel dat hij zich er terdege van bewust is dat een eventueel herstel van de betrekkingen met de Verenigde Staten enorm voordelig zou zijn voor Cuba op economisch en technologisch gebied. Hij voegde eraan toe dat Cuba steeds bereid is hierover te onderhandelen. Maar onder één belangrijke voorwaarde: de Verenigde Staten moeten eerst hun economische blokkade volledig opheffen. Zij moeten die beslissende stap eerst zetten, om op voet van gelijkheid te kunnen onderhandelen.

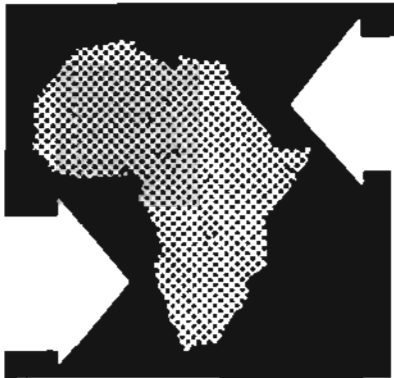
Washington mag zich over die Cubaanse bereidheid niet teveel illusies maken. In zijn massa-toespraak aan het volk, vlak na het Congres verklaarde Fidel dat Cuba, in het vooruitzicht van een eventueel herstel van relaties, geen duimbreed zal afwijken van zijn tot dusverre gevoerde politieke of ideologische lijn. Als de Verenigde Staten toegevingen verwachten of vragen in die zin, dan komen er maar helemaal geen relaties.

Overgenomen uit CUBA SI, nr. 2, van de vzw „Vrienden van Cuba“.

Mijn oprechte dank aan de talrijke nationale en gewestelijke organisaties en de vele vrienden die - tijdens de voorbije maanden - zo vriendelijk waren me hun morele steun en sympathie te betuigen na de ondergane heelkundige bewerking en de daaropvolgende lange herstelperiode.

André De Smet.

ZUID - AFRIKA

Uit het „Bankendossier“, samengesteld en uitgegeven door AKZA lichten wij het hoofdstuk gewijd aan „De Belgische banken en Zuid-Afrika“.

DE BELGISCHE BANKEN EN ZUID-AFRIKA.

De vier grootste Belgische banken zijn betrokken bij de financiering van de apartheid. Het gaat hier met name over :

- De Generale Bankmaatschappij
- De Kredietbank
- De Bank Brussel Lambert
- De Bank van Parijs en de Nederlanden.

Deze betrokkenheid kan in drie niveaus opgedeeld worden :

- 1) Deelneming via een internationaal bankconsortium aan leningen uitgeschreven door Zuid-Afrikaanse overheden of staatsondernemingen. Een bank kan samen met buitenlandse banken een nieuwe bankmaatschappij oprichten.
- 2) Rechtstreekse deelneming aan leningen uitgeschreven door de Zuid-Afrikaanse centrale en regionale overheden en staatsoverheden.
- 3) Vertegenwoordigingskantoren in Zuid-Afrika.

A. De Generale Bankmaatschappij (GBM).

In 1963 vormde de GBM samen met vijf andere Europese banken de *European Banks International Company* (EBIC). Via de Amerikaanse dochteronderneming - *European American Banking Corporation* (EABC) - werden de afgelopen jaren vele leningen verstrekt aan de Zuid-Afrikaanse staatsondernemingen.

Zo werden in de zgn. „Frankfurter documenten“ (juli 1973) een groot aantal geheime bankleningen via EABC onthuld. Het ging in totaal om een bedrag van \$ 210 miljoen (zes leningen). Deze werden in de periode tussen 1970 en 1972 verstrekt aan het Zuid-Afrikaanse Ministerie van Financiën (\$ 150 miljoen in drie leningen), *ISCOR* (twee leningen van in totaal \$ 30 miljoen) en *ESCOM* (een lening van \$ 30 miljoen). Vervolgens voerde de *EBIC* in oktober 1973 onderhandelingen met *ISCOR* over een lening van \$ 200 miljoen voor het *Saldanha-Sishen* project. De uitslag van deze onderhandelingen is niet bekend gemaakt. In juli 1974 maakte *EBIC* deel uit van een bankconsortium dat een lening van \$ 35 miljoen voor *ESCOM* moest plaatsen.

De *EBIC* richtte enkele jaren geleden een kantoor op in Johannesburg en probeert zijn belangen in Zuid-Afrika

uit te breiden. Zo maakte het concern in oktober 1974 bekend een belang te willen nemen in de *Transoranje-bank*, een dochter van *Volkskas* (de bank voor het Afrikaner particuliere kapitaal). Naast *EABC* en de *Volkskas* zou *Sanlam* (Afrikaner verzekeringsmaatschappij) deelnemen. Men had ook al een nieuwe naam voor de bank bedacht : *Europe-South African Banking Corporation*. Het belang van de *EABC* zou 30 procent zijn, het maximumbelang dat buitenlandse bankinstellingen in Zuid-Afrikaanse banken mogen bezitten. De onderhandelingen tussen *Volkskas/Sanlam* en de *EABC* waren eind 1973 begonnen. Officials van de *Deutsche Bank* (één van de *EBIC*-partners) zouden de leiding van de bank krijgen. De opening werd begin van dit jaar verwacht. Tot nu toe is er echter om financiële redenen nog niets gebeurd. Als het project mocht doorgaan zou er een directe band ontstaan tussen de *EABC* en het particuliere Afrikaner kapitaal.

B. Kredietbank.

Ook de Kredietbank maakt deel uit van internationale bankconsortia. Eén daarvan is de *Inter-Alpha Banks Group*. De activiteiten van de Kredietbank via deze consortia in Zuid-Afrika zijn ons echter nog niet bekend. Voor de Kredietbank wordt dit echter ruimschoots gecompenseerd door de belangrijke plaats die zij inneemt bij de leningen die de Zuid-Afrikaanse overheden en staatsondernemingen plaatsen op de Europese kapitaalmarkt. De Kredietbank heeft nl. dikwijls de leiding of is bij de leiding betrokken van leningen die Zuid-Afrika plaatst op de Europese kapitaalmarkt.

Uitgiften van Euro-obligatieleningen waarvan de groep Kredietbank de leiding heeft of bij de leiding betrokken was :

„I need real medicine, Dr. K.“
„Ik heb echte medicijn nodig, Dr. K.“

Newsweek
(uit : Newsweek)

Instelling	Duur	Bedrag	Intrest	Datum
ESCOM	10 jaar	12 miljoen £	9,25 procent	1970
Republic of South Africa	12 jaar	20 miljoen £	8,25 procent	1970
ESCOM	15 jaar	100 miljoen DM	8,25 procent	1970
ESCOM	15 jaar	100 miljoen DM	8 procent	1970
ESCOM	15 jaar	15 miljoen £	8,25 procent	1971
ESCOM	15 jaar	20 miljoen \$	8,50 procent	1971
South African Iron and Steel Industrial Corporation (ISCOR)	15 jaar	100 miljoen DM	7,25 procent	1971
ISCOR	15 jaar	100 miljoen DM	7 procent	1971
ESCOM	7 jaar	50 miljoen f	6,25 procent	1971
ESCOM	15 jaar	15 miljoen \$	9,25 procent	1973
ESCOM	15 jaar	100 miljoen DM	7 procent	1973
South African Railways and Harbour (SAR&A)	15 jaar	100 miljoen DM	7,50 procent	1973
ISCOR	15 jaar	100 miljoen DM	8,50 procent	1973

C. De Bank Brussel Lambert.

De bank Brussel Lambert maakt deel uit van de internationale Bankengroep *ABECOR* die ook een vertegenwoordigingskantoor heeft in Zuid-Afrika, Johannesburg, Unicorn House, 11 th floor, 70 Marshal Street. Abecor is de grootste Europese bankgroep. Ze onderhoudt nauwe betrekkingen met de Banque de Société Financière Européenne (SFE), waarin naast de Abecor-banken ook de Japanse *Sumitomo-bank* en de *Bank of America* zitten.

Tenslotte kan vermeld worden dat alle vier de bovenvernoemde banken (Generale Bankmaatschappij, de Kredietbank, de Bank Brussel Lambert en de Bank van Parijs en de Nederlanden) ook in het meest recente verleden hun activiteiten op de Europese kapitaalmarkt ten voordele van het Zuid-Afrikaanse apartheidssysteem hebben voortgezet en geintensifieerd ; voor de volgende leningen waren alle vier de banken actief :

ESCOM	15 jaar	15 miljoen \$	9,25 procent	Maart 1974
SAR&A	5 jaar	70 miljoen DM	9,25 procent	Juli 1975
ESCOM	5 jaar	100 miljoen DM	9,25 procent	Aug. 1975
ESCOM	8 jaar	30 miljoen \$	10 procent	Oct. 1975
ISCOR	5 jaar	30 miljoen £	9,25 procent	Dec. 1975

(Dit concrete feitenmateriaal wordt op dit ogenblik nog aangevuld).

publicatie

„ANGELA DAVIS“

4 juni 1973 : rechtszaak nummer 52613, het Volk van Californië tegen Angela Davis wordt gesloten. Angela Davis wordt niet schuldig bevonden aan moord, ontvoering en samenzwering.

Wanneer we dit lezen als besluit van, het eind vorig jaar vertaalde boek „Angela Davis, een autobiografie“ (1), dan gaat er een gevoel van overwinning doorheen ons. Angela Davis beschrijft haar proces namelijk op een zodanig diepmenselijke manier, dat de lezer verplicht is een eigen standpunt in te nemen, een standpunt die niets anders kan zijn dan „niet schuldig“ !

Naast de beschrijving van haar proces geeft Angela Davis haar bewogen leven weer.

Zij groeide op in de Mc. Carthy periode, een tijd waar alles wat maar enigszins links kon genoemd worden vogelvrij verklaard was (denken we maar aan de Rosenbergs !). Wonende in Birmingham, Alabama werd ze dagelijks gekonfronteerd met de fascistische aanvallen van blanke extremisten tegen de negerbevolking. Bomaanslagen in de zwarte woonwijk waren dagelijkse kost zodat de wijk de naam „Dynamite Hill“ kreeg.

Op vijftienjarige leeftijd ging ze studeren aan de linkse Elisabeth Irwin High School te New York, waar ze gekonfronteerd werd met de werken van de socialistische utopisten en met het Kommunistisch Manifest welke een zeer diepe nadruk liet op haar.

Bij het begin van de massale protestbeweging voor gelijke burgerrechten onder leiding van Martin Luther King gaat Angela Davis naar de universiteit waar ze o.a. in contact komt met H. Marcusse. Hier groeit haar bewondering voor het existentialisme en leest ze alle werken van Sartre, Camus...

In 1963 gaat ze naar de Sorbonne waar ze naast de cursus Frans ook de cursus „Politiek denken in Europa na de Franse Revolutie“, gedoceerd door Marcuse, volgt. Haar interesse voor filosofische problemen wordt steeds groter zodat ze besluit Filosofie te gaan studeren aan de universiteit van Frankfurt. Hier werkt ze nauw samen met de vertegenwoordigers van de kritische „Frankfurter Schule“, o.a. Adorno, Habermass, Haag, Schmidt, Negt. Ze komt ook in contact met de Sozialistische Deutsche Studentenbund (SDS) en met Rudi Dutschke.

In de zomer van 1967 keert ze terug naar Amerika waar ze dadelijk gekonfronteerd wordt met de grote negeropstanden, en komt ze in contact met de leiders van de linkse negerbeweging : Huey Newton, Bobby Seale, Little Bobby Hutton, Franklin Alexander, James Forman, ...

In de jaren '67-'70, welke gekenmerkt worden door talrijke moordaanlagen op de zwarte bevolking (vele aanslagen gebeurden met de actieve steun van de blanke politie !), zet Angela Davis zich actief in bij de organisatie van massabijeenkomsten tegen de oorlog in Viëtnam en in beschermingskomitees voor de vrijlating van - veelal ten onrechte - opgesloten negerleiders. Hierdoor komt ze

in contact met George Jackson (één der Soleda Brothers), welke reeds meer dan tien jaar opgesloten z voor een diefstal van 70 dollar ! Tussen beide groeit een zeer hechte vriendschap.

Wanneer George's broer, Jonathan, op 7 augustus 1970 de rechtszaal van San Raphaël gewapend binnenvalt en neergeschoten wordt, wordt een aanhoudingsbevel uitgevaardigd tegen Angela Davis, daar één van de gebruikt wapens tijdens de overval, op haar naam was ingeschreven.

Na een tijd ondergedoken te zijn wordt ze tenslotte opgepakt en begint een periode waar het Amerikaans klas gesegrecht op allerlei manieren poogt Angela Davis te veroordelen tot de zwaarste straf.

Wanneer dan de uitspraak **niet schuldig** volgt, kunnen we niets anders dan dit toejuichen !

Power to the people ! ! !

Dit zeer vlot geschreven boek is een must voor iedereen die zich anti-racist noemt !

Alain Clauwaert

- (1) „ANGELA DAVIS, een autobiografie“, uitg Agathon/Unieboek, Bussum/Deurne 1975, 373 pp 373 fr.

„SEINBOEK“

Jan Van Calsteren.

Het „Seinboek“ is een uitgave van SEIN, dat als jongerenbeweging ontstond in 1969-1970, vanuit VKSJ in Vlaanderen (wellicht als poging of middel om de contestatiebeweging bij de jongeren uit die tijd op te vangen en richting te geven ?). Sinds 1974-1975 is SEIN ook in de meeste andere provincies op gang gekomen : bestaande groepen van + 16-jarigen van KSA of VKSJ, maar ook nieuwe groepen, los van deze beweging. Het boek is gegroeid vanuit de praktijk van deze groepen, vanuit regionale en provinciale seindagen.

Sein ? Sein op rood ? Ja, voor al wat de mens van vandaag bedreigt, zijn leven en toekomst in gevaar brengt, zijn ontplooiing belemmert : honger en armoede, uitbuiting en neo-kolonialisme, bewapening en militarisme, milieubezoedeling, gebrek aan democratie en menselijke benadering, indoctrinatie door massamedia en publiciteit, seksuele en morele taboes... Sein op groen ? Ook ja, voor een kritische kijk op de maatschappij, voor het bewustworden van de plaats, die de mens er inneemt...

Het „Seinboek“ is ook een oproep om geen genoegen te nemen met het egoïstisch ideaal, dat in onze consumptie- en prestatie-maatschappij aan de jongeren wordt voorgespiegeld : de jacht naar succes, bezit, comfort. Een oproep om er, samen met anderen, wat aan te doen : „SEIN is zo'n beweging van jongeren, op zoek naar vernieuwing. In SEIN zwemmen we tegen de stroom opwaarts, naar een ander doel, dan wat de geldmaatschap-

prij ons aanpraat".

In 13 hoofdstukken behandelt het „Seinboek“ evenveel problemen, in de eerste plaats problemen, die de jeugd aangaan : seksualiteit, vrije tijd, gezin, school en onderwijs, arbeid en werkloosheid, reclame... Natuurlijk hangen alle problemen met elkaar samen, doch het hoofdstuk, dat ons, als vredesbeweging, bijzonder interesseert, is dit, waarin sprake is van de bewapening, samen behandeld met dit van de multinationals, een beetje verward weliswaar : er wordt nl. met geen woord gerept over het „militair-economisch complex“.

Het is trouwens een tekort, dat in heel het werk voelbaar is : de problemen worden losjes achter elkaar gezet, soms wel met de harde feiten erbij, maar zonder dat het verband duidelijk wordt, zonder dat naar oplossingen gezocht wordt, zonder dat de lijn wordt doorgetrokken tot op het politieke vlak. De samenstellers stellen bezinning en geloof centraal : „We moeten geloven, dat een verandering mogelijk is“ (Houtart) Goed. Maar daar mag het niet bij blijven. Het is positief, dat vele katholieken de kerk niet langer aanvaarden als een politieke instelling en het geloof als een dogma of een zoethouder. Dat ze het terugbrengen tot de mens : „Wij zoeken naar een nieuwe uitdrukking van ons geloof in de sociale strijd tegen het kapitalisme en voor een gelijkheidsmaatschappij, voor een socialistische maatschappij...“ (pag. 105). Akkoord. Maar dan moet er ook gesproken worden over de middelen om tot die maatschappij te komen, om die sociale strijd te voeren. Bvb. in het hoofdstuk over de arbeid over de vakbonden (die met een korte informatieve tekst worden afgedaan), over economische democratie, fabrieksbezetting, structuurhervormingen... Het gevaar bestaat immers dat, juist door het ontbreken van dit perspectief, vele gelovige jongeren meteen in een gauchisme belanden.

Het „Seinboek“ is in de eerste plaats bedoeld voor jeugdorganisaties, die er een stevige handleiding aan hebben voor hun groepsbijeekomsten en -activiteiten. Maar al met al is het ook, door de schat aan informatie, die het bevat, een zeer bruikbaar boek voor al diegenen, die begaan zijn met de problemen van deze tijd.

Het „Seinboek“ is verkrijgbaar bij SEIN, Dupontstraat 6, 1030 Brussel, (Tel. 02/ 217.89.14), en ook in de Wereldwinkels. Prijs : 120 frank.

VRIJHEID IS HET HOOGSTE IDEEAAL !

Er waait een nieuwe wind doorheen de Nederlandstalige boekenmarkt betreffende uitgaven over het anarchisme. Inderdaad, waar we ons lange tijd tevreden moesten stellen met enkele schaarse werken zoals „Grondslagen van het anarchisme“ van A.L. Constandse, en het vertaalde boek van de Fransman D. Guerin „het anarchisme“, verschenen er de laatste maanden twee belangrijke werken. Na „Anarchie in aktie“ van Ward Colin (1), kwam eind april „De volle vrijheid“ (2) van de pers.

Deze *reader*, onder redakteurschap van Frans Boenders, die we kennen van zijn radio en televisiegesprekken met Belgische filosofen, is op alle vlakken een meevaller te noemen.

Naast Boenders werden bijdragen geschreven door A. Lehning, A. L. Constandse, P. Avrich, J. Carroll, C. Ward en M. Oukhow ; allen autoriteiten betreffende het anarchisme.

In de inleiding stelt Boenders dat de anarchistische renouveau, welke o.a. duidelijk tot uiting is gekomen in mei '68 (*l'imagination au pouvoir*), steeds meer mensen aantrekt tot het libertair socialisme. Niet-autoritaire opvoeding, pogingen tot daadwerkelijke schoolvernieuwing, het leven in kommune, het opteren van steeds meer actiegroepen voor een basissocialisme, ..., zijn hiervan allemaal voorbeelden.

De anarchistische beweging is dan ook hoofdzakelijk pacifistisch gericht, alhoewel in bepaalde omstandigheden van die stelregel kan worden afgeweken. „In elk geval mag anarchisme nooit met terrorisme worden geïdentificeerd : de hardnekkigheid waarmee de nieuwsmedia, van welke strekking ook, terroristen voor anarchisten plegen te verslijten, wijst duidelijk op kwade trouw“ (p. 11).

Dit boek heeft het grote voordeel dat bijna alle strekkingen binnen het anarchisme aan bod komen. Het revolutionaire kollektivisme van *Bakoenin* en het anarchistisch kommunisme van *Kropotkin* lijken op het eerste zicht in tegenspraak te zijn met het individualistische streven van *Stirner*, welke het anarchisme psychologisch benadert, en met de ideële zienswijze van *Landauer*. Bij nader onderzoek zien we echter dat alle strekkingen het fundamenteel eens zijn en een zelfde doel nastreven ; nl. de verwezenlijking van een maatschappij waar de vrijheid primeert in al haar vormen. Kropotkin vat het als volgt samen : „De anarchisten staan een maatschappij voor waarin al de wederkerige relaties van haar leden niet worden geregeld door wetten of door (opgedrongen of verkozen) autoriteiten, maar wel door wederkerige afspraken tussen de leden van die maatschappij en door een geheel van maatschappelijke gebruiken en gewoonten, die niet versteend zijn door wetten, sleur of bijgeloof, maar die zich voortdurend ontwikkelen en zich steeds opnieuw aanpassen in overeenstemming met de altijd groeiende behoeften van een vrije levensvorm - gestimuleerd door de vooruitgang van de wetenschap, door uitvindingen, en door de onophoudelijke groei van hogere idealen“ (p. 59).

Daarom moeten alle autoriteiten, alle onderdrukkende instanties (Staat, Kerk) vernietigd worden. Deze vernietiging is alleen mogelijk door een al dan niet gewelddadige revolutie van de arbeiders- en boerenmassa.

Het ontstaan en de groei van het anarchisme in Nederland en België wordt besproken aan de hand van *Domela Nieuwenhuis* en *Caesar De Paepe*. Deze twee personen, welke goede vrienden waren, maakten een eerdere tegenovergestelde evolutie mee : Domela Nieuwenhuis, oorspronkelijk Lutheriaans predikant, groeide van het „klasieke“ socialisme naar het pacifistisch, antiparlementair anarchisme ; terwijl Caesar De Paepe van het vrije anarchisme evolueerde naar het kollektivisme en in de laatste periode van zijn leven zelfs de Staat verdedigde.

De grote bloei welke het anarchisme in het begin kende verdroeven bijna volledig in België in de periode 1877-1880. „Het werd in vele gevallen later het kontesterende zusje van de politiek georiënteerde Belgische Werkliedenpartij“ (p. 168).

Dit zeer interessant werk ondoet het anarchisme van haar valselijk opgedrongen image van een groepering bestaande uit gewelddadige, bommenwerpende misdadige revolutionairen !

Het is een boek welke men in één ruk uitleest en waar men zich dan de vraag stelt, samen met Kropotkin : „Waar zijn degene die zullen komen om de massa's te dienen - niet om ze te gebruiken voor hun eigen ambities ?”.

Alain Clauwaert.

- (1) **Ward Colin** : „Anarchie in aktie, de welvaartsstaat stort in elkaar”, Antwerpen/Amsterdam - De Nederlandse Boekhandel, 1975, 176 pp. - 320 fr.
- (2) **Fr. Boenders e.a.** : „De Volle Vrijheid, ideologie en geschiedenis van het anarchisme” Brussel/Den Haag, Manteau, april 1976, 183 pp. - 195 fr.

DEZELFDE OFFERS BRENGEN...

Baron Lambert, de voorzitter - de Brussel-Lambert - heeft tijdens de algemene vergadering van zijn instelling gezegd dat de oorzaak van de structurele werkloosheid te zoeken is in de nieuwe handelsrelaties tussen de geïndustrialiseerde landen en deze van de derde wereld. Men spreekt over sociale rechtvaardigheid verklaarde hij en een betere verdeling van de rijkdom maar het is goed te weten dat wij kortelings zullen gekonfronteerd worden met de noodzaak van een betere verdeling van de inkomsten op wereldvlak. Het zal er dus, volgens Baron Lambert, op aankomen afstand te doen van een deel van onze welvaart en onze veiligheid om de volkeren van de derde wereld betere levensvoorwaarden te verzekeren. Wij vervolledigen de gedachtengang van Baron Lambert. „We dragen allemaal schuld en moeten allemaal dezelfde offers brengen... dezelfde voor de werkman als voor Baron Lambert”.

Tijdens dezelfde vergadering werd ook medegedeeld dat de winsten van Brussel-Lambert voor 1975 niet minder dan 717 miljoen bereikt hadden tegenover 437 miljoen in 1974, wat een stijging betekent van 65 procent. Om te vermijden dat een bijdrage zou dienen gestort te worden in het „Solidariteitsfonds”, dat met het Herstelplan van de regering werd opgericht, zullen dezelfde dividenden dan vorig jaar uitbetaald worden aan de aandeelhouders t.t.z. 110 fr.

Commentaar is hier zeker overbodig !

VREDESFONDS.

J.V.	: 100 fr.	G.M.	: 100 fr.
W.W.	: 200 fr.	ACOD-Spoor	: 10.000 fr.
G.D.	: 100 fr.	N.V.	: 100 fr.
J.E.	: 50 fr.	E.D.	: 100 fr.
M.V.	: 100 fr.	T.B.	: 100 fr.
J.C.	: 50 fr.	F.V.	: 50 fr.
E.M.	: 100 fr.	E.C.	: 100 fr.
A.M.	: 100 fr.	W.W.	: 200 fr.
W.W.	: 100 fr.	G.D.	: 100 fr.
J.V.	: 100 fr.	J.E.	: 50 fr.
G.M.	: 100 fr.	M.V.	: 100 fr.
N.V.	: 100 fr.	J.C.	: 100 fr.
A.D.	: 100 fr.	E.M.	: 100 fr.
E.D.	: 100 fr.	A.M.	: 100 fr.
T.B.	: 100 fr.	W.W.	: 100 fr.
F.V.	: 50 fr.	J.V.	: 100 fr.
W.W.	: 200 fr.	G.M.	: 100 fr.
G.D.	: 100 fr.	N.V.	: 100 fr.
J.E.	: 50 fr.	E.D.	: 100 fr.
M.V.	: 100 fr.	T.B.	: 100 fr.
J.C.	: 50 fr.	E.C.	: 100 fr.
A.M.	: 100 fr.	F.V.	: 50 fr.
E.M.	: 100 fr.	BBTK-Oostende	: 350 fr.
W.W.	: 100 fr.	N.H.	: 150 fr.

Met onze oprechte dank !

Stort een bijdrage in ons vredesfonds. Wanneer het enigszins in uw mogelijkheden ligt geef dan een bestendig order aan uw financiële instelling om maandelijks een klein bedrag op onze rekening over te schrijven.

Dank zij uw hulp zal het mogelijk zijn des te beter onze opdracht te vervullen.

Postrekening 000-095€015-80 - VREDE, v.z.w.d., 9000 Gent.

Aktiegroepen

SAGO

SAGO (Studie- en Aktiegroep Oosterveld) kan het best gedefinieerd worden als een werkgroep van geëngageerde jongeren die oorspronkelijk op plaatselijk vlak (Oosterveld) en in scholen actief was, maar die ten gevolge van een aantal gunstige factoren vrij vlug het lokale oversteeg om zich dienstbaar te maken ten overstaan van de Derde Wereld.

Vanaf het ontstaan van de groep als dusdanig, legde men sterk de klemtoon op de nood aan **INFORMATIE** omtrent de diverse problemen, en leefde er bij de leden een sterk verlangen om aan de vele tekorten op dit gebied op een beperkte wijze en binnen de mogelijkheden van de groep „iets te doen“.

Deze gemeenschappelijke bekommernis gaf eerst aanleiding tot het oprichten van een **uitleenbibliotheek** op de Derde Wereld toegespitst. De boeken, brochures en tijdschriften die daarin zijn opgenomen worden gratis uitgeleend aan de belangstellenden ; het grootste deel daarvan zijn studenten en scholieren met werkopdrachten. Ter inzage richten tijdschriften gepubliceerd in België, Frankrijk, Italië, Nederland, Spanje, Canada... ; dagbladenknipsels, chronologisch geklasseerd volgens land en onderwerp ; het dagblad „Le Monde“ en „Le Monde Diplomatique“ zijn integraal ter inzage.

Enigszins toevallig heeft zich het **INFORMATIECENTRUM BOLIVIA** opgebouwd. Eerst bedoeld als begeleiding van plaatselijke acties en projecten, kon het beschikbare materiaal snel en grondig uitgebreid worden met behulp van belangstellende Bolivianen en van Europese ontwikkelingshulpers in dat land. Het centrum kreeg zodoende de beschikking over een bijzonder belangrijke verzameling Boliviaanse krantenknipsels, lopende over de laatste 13 jaar, een interessante reeks klandestiene uitgaven en brochures over Bolivia uitgegeven in een groot deel van Europa. Dit unieke materiaal wordt doorlopend aangevuld en verder uitgebreid.

Op het specifieke domein Bolivia gaat men dus meer en meer naar de specialisatie toe. Het werd dan ook nuttig geoordeeld een betere spreiding te verzekeren aan wat beschikbaar was. Zo ontstond het **INFORMATIEBLAD BOLIVIA** in november '72 ; het **bulletin D'INFORMATION BOLIVIE** in april '73 ; en het **MONTHLY REVIEW BOLIVIA** in maart '76.

Elke maand wordt in dit blad het belangrijkste en meest recente nieuws bijeengebracht dat nodig is voor een beter begrip van de evolutie in de Boliviaanse situatie. Het Nederlandstalige maandblad wordt verspreid in Vlaams België en Nederland ; de Franstalige uitgave in België, Frankrijk, Italië, Zwitserland, Duitsland, en in enkele landen van Latijns Amerika, het Engelstalige in Engeland, Zweden, Verenigde Staten en Canada.

Benevens dit doorlopend informatiewerk via een maandblad poogt men nu en dan een bepaalde in het oog springend probleem in verband met Bolivia in een brochure te synthetiseren en aanschouwelijk te maken. („Bolivia '75 : de nieuwste diktatuur“).

„De Kerk in Bolivia“, „Bolivia en de uitweg naar zee“, „La pénétration Américaine en Bolivie“ (documents de tribunal).

Sago heeft op dit ogenblik ook documentatie tot uniek tentoonstellingsmateriaal en diamontages verwerkt om in te schakelen in informatieprojecten. Zij slaan de brug naar ruimer publiek, en zijn bruikbaar voor scholen, jeugd of volwassen groeperingen.

Verder huist er in het SAGO-huis nog een **Derde Wereld-winkel** die allerlei voorwerpen en boeken over de meest uiteenlopende landen verkoopt. Bovendien wordt er door een beperkte groep getracht een band te leggen tussen de toestanden in de Derde Wereld en hier en tevens tussen „theorie“ en „praktijk“.

In oktober '74 tenslotte is een **JONGERENWERKING** voor 14-16 jarigen gestart die het over een heel andere boeg wil gooien. Op een ruimere basis en in verschillende dimensies wil men de jongeren hun eigen leefwereld en die rondom hen laten ontdekken, dit door middel van speltechnieken, zelfexpressie, eigen creativiteiten enz., overtuigd dat zulke zelfkennis fundamenteel is voor een zinvolle maatschappijkritiek.

De documenten van de drie series van het **RUSSELL TRIBUNAAL** over Latijns Amerika zijn ter inzage. Deze werking heeft ertoe bijgedragen tot het vormen van een **Informatiecentrum over Latijns Amerika**. Het betreft zowel informatie in verscheidene talen over deze landen, als eigen publicaties, o.a. over Brazilië, Chili, Argentinië, Mexico, Peru, Moskou, Colombia, Ecuador, Guatemala, enz... Bv. Argentinië in de val, Brazilië, het multinationale geweld...

Sago-plus, open voor iedereen, bespreekt en plant acties, uitgaves, enz.

Het huis SAGO is steeds open voor alle belangstellenden : er kan ter plaatse gewerkt worden.

Maandag tot vrijdag : 8 - 17 u. (en na afspraak)

*Zaterdag : 10 - 12 u. (vergadering jongeren
16 - 18 u. en regelmatig hebben er
's avonds vergaderingen
plaats)*

Zondag : 11 - 13 u.

*SAGO, v.z.w., Pater Verbiststraat 29, 2610 WILRIJK
Tel. 031/49.37.86.*

PUBLICATIES OVER LATIJNS-AMERIKA.

Te bestellen bij :

SAGO

Informatie- en Documentatiecentrum Latijns-Amerika

Pater Verbiststraat 29, 2610 Wilrijk

Tel. 031/ 49.37.86

1. LATIJNS-AMERIKA.

Het multinationaal geweld in Latijns-Amerika.

Uitgave : SAGO, 1975.

Prijs : 60 fr.

Inhoud :

- Algemene gegevens over de multinationals.
- Kapitaal, onderontwikkeling, corruptie, contra-revolutie.
- Multinationale actief op het terrein : voorbeelden van Haïti, Bananenrepublieken, Dom. Rep. met Gulf en Western, massamedia.
- België - Latijns-Amerika.
(met o.m. materiaal van het Russell Tribunaal).

Werkboek Latijns-Amerika.

Uitgave : Interschol, 1975.

Prijs : 45 fr.

Inhoud :

Afgestemd op het onderwijs : bevat materiaal voor een 25-tal lessen gaande van geschiedenis, over muziek, tot scheikunde.

Latijns-Amerika in de groep van het buitenlandse kapitaal.

Uitgave : Kela-Sago (kritak), Alternatief Verspreidingscentrum, 1975.

Prijs : 40 fr.

Inhoud :

1. Gelijklopende geschiedenis tussen Brazilië, Bolivia, Uruguay, Argentinië en Chili.
2. Economische penetratie en de gevolgen.
3. Repressie ter ondersteuning van het model.
4. Subversie van de CIA (dit alles op basis van documenten van het Russell Tribunaal).

Russell Tribunaal II : derde sessie.

Uitgave : BPA (extra-nummer), 1976.

Prijs : 30 fr.

Inhoud :

Uittreksels uit verschillende rapporten.

Uitspraak - Russell Tribunaal - derde sessie.

Uitgave : Sago, 1976.

Prijs : 10 fr.

Inhoud :

Uitspraak, oproep, lijst van alle rapporten, getuigenissen.

Tijdschrift : Solidaridad Chili Latijns-Amerika (ex-Persdossier Chili).

Uitgave : Kela, St. Jacobsmarkt 82, 2000 Antwerpen.

Abonnementsprijs : Verschijnt om de veertien dagen en kost 450 fr. per jaar.

Inhoud :

Feitenmateriaal en analyses over de meest recente aktualiteit in de verschillende Latijns-Amerikaanse landen waaronder één derde over Chili.

2. AFZONDERLIJKE LANDEN.

Argentinië :

„Argentinië in de val“.

Uitgave : Sago, 1975.

Prijs : 50 fr.

Inhoud :

Recent feitenmateriaal over de repressie in Argentinië en de oorzaken hiervan. De Belgische houding i.v.m. Argentinië.

Bolivië.

Bolivia '75 :

Algemeen overzicht, 15 fr.

Bolivia 1975 : de nieuwe diktatuur.

Uitgave : Sago, 1975.

Prijs : 40 fr.

Bestaat ook in het Frans : *Le nouveau visage de la dictature.*

Inhoud :

Het politieke en militaire front waarop Banzers macht berustte valt uit mekaar. Een voorbeeld van het „regeren met de sterke hand“ : o.m. onderdrukken van de sociale onrust, wederzijdse betrekkingen, willekeurige aanhoudingen, enz.

Bolivia op het Russell Tribunaal (de multinationale ondernemingen)

Uitgave : Sago, 1975.

Prijs : 60 fr.

Inhoud :

De economische politiek van Bolivië staat in het teken van de belangen van de V.S. en het buitenlandse kapitaal.

Bolivia's uitweg naar zee.

Uitgave : Sago, 1976.

Prijs : 30 fr.

Inhoud :

Behandelt de gebiedsbetwistingen tussen Chili en Bolivia en plaatst deze in een ruimere politieke-economische kontekst.

Bestaat ook in het Frans : *Bolivië : l'accès à la mer.*

Strategische tinreserves der Verenigde Staten of hoe Bolivia bijdraagt tot de ontwikkeling van de V.S.

Uitgave : Sago, 1973.

Prijs : 20 fr.

De kerk in Bolivia.

Uitgave : Sago, 1975.

Prijs : 130 fr.

Inhoud :

Geeft de geschiedenis weer van de Boliviaanse kerk vóór en na de conferentie van Medellin (1968). Ze geeft bepaalde konfliktpunten weer en de algemene stellingname van de kerk in officiële documenten.

Informatieblad Bolivia.

Uitgave : Sago, maandelijks.

Abonnementsprijs : 150 fr. per jaar.

Inhoud :

Op basis van Boliviaanse en andere Latijns-Amerikaanse krantenknipsels en interne documenten. Bestaat ook in het Frans en Engels (200 fr.).

Chili.

Kristenen en militaire diktateurs.

Uitgave : Kela (WWS).

Prijs : 20 fr.

Peru.

Het militaire regime in Peru.

Uitgave : Kela (WWS).

Prijs : 25 fr.

STOP DE BEWAPENINGSWEDLOOP

De eerste lijst van ondertekenaars werd gepubliceerd in „VREDE“, het jongste januarinumnummer, helaas met nogal veel zetfouten, waarvoor onze verontschuldiging. Hieronder een verbeterde lijst voor Vlaanderen met de toestand tot eind april betreffende parlementsleden, provinciale of gemeentelijke verkozenen, vakbondsverantwoordelijken en organisaties.

Parlementsleden :

- De senatoren :
Calewaert W., Berchem ; Coppens Edgar, Liedekerke ; Julliams Ivonne, Antwerpen ; Vandenaabeele Achiel, Oostende ; Vandenhove Marcel, Avelgem ; O. Crepels, Brugge ; Mangelschots John, Deurne.
- De volksvertegenwoordigers :
Coucke Marcel, Waregem ; Declercq Tijn, Antwerpen ; De Rore Armand, Waregem ; Laridon Alfons, Oostende ; Monard Georges, Hasselt ; Otte Roger, Sint-Lievens-Houtem ; Peeters Paul, Kapelle-op-den-Bos ; Tobback Louis, Leuven ; Van Geyt Louis, Brussel ; evenals de volledige kamerfractie als dusdanig van de Volksunie, met name : V. Anciaux, M. Babylon, F. Baert, J. Belmans, A. De Beul, H. Goemans, W. Kuijpers, N. Maes, G. Martens-De Kegel, R. Mattheyssens, J. Olaerts, P. Peeters, E. Raskin, H. Schiltz, L. Sels, J. Somers, J. Valkeniers, J. Vandemeulebroucke, P. Van Grembergen, R. Van Leemputten, E. Van Steenkiste, L. Van Steenkiste.

Provinciale of gemeentelijke verkozenen :

(eventuele parlementsleden hier niet herhaald) :
Huybrechts Wim, Sint-Amandsberg ; Laurent Clement, Liedekerke ; Van Droogenbroeck Joseph, Liedekerke ; Weydts Walter, Kortrijk.

Vakbondsverantwoordelijken :

Deman Michel, Gent ; Dierick Arthur, Gent ; Fack Jozef, Gent ; Geschier Arthur, Brugge 2 ; Haesaerts Joseph, Vilvoorde ; Maes Karel, Sint-Niklaas ; Pastijn Alois, Turnhout ; Schoeters Marcel, Antwerpen ; Van Hulle Arthur, Oostende.

Organisaties :

- Vrede, v.z.w., Studie en infocentrum voor vredes en ontwikkelingsproblematiek.
- Aktiecomitee Zuidelijk Afrika, afdeling Gent.
- Belgische Unie voor de Verdediging van de Vrede.
- Centrum Bob Claessens, Oostende.
- Internationale van Oorlogstegenstanders, Antwerpen.

ONDERTEKEN EVENEENS DEZE OPROEP EN VRAAG AAN UW VRIENDEN EN DE ORGANISATIES WAARBIJ U AANGESLOTEN BENT EVENEENS DEZE PETITIE TE ONDERSCHRIJVEN.

Vraag ons de nodige petitielijsten.

Voor de onomkeerbaarheid van de ontspanning
STOP DE BEWAPENINGSWEDLOOP !

Voor een vlugge vooruitgang naar een nieuwe internationale economische orde
STOP DE BEWAPENINGSWEDLOOP !

Voor de verdediging van de vrede en de opbouw van een nieuwe wereld
STOP DE BEWAPENINGSWEDLOOP !

ALLEN SAMEN voor het verbod op alle nukleaire en andere massale vernietigingswapens !

ALLEN SAMEN voor een algemene en volledige ontwapening !

ALLEN SAMEN voor de onmiddellijke bijeenroeping door de O.V.N. van een wereldkonferentie voor ontwapening !

Naam

Hoedanigheid

Adres

HANDTEKENING

ZO EEN ZOO.

HENRI.

De socialisten en het Europese defensiebeleid.

Met een brief aan een kameraad volksvertegenwoordiger zouden we zeker voor één van onze volgende activiteiten het gewezen kamerlid, de gewezen burgemeester, ex-hoogleraar en minister, de nu Europese kommissaris naar onze keizerlijke stede lokken om te spreken over vermeld onderwerp.

Had hij zich immers niet voorgenomen naar de dagelijkse politiek terug te keren?

Zo hadden we besloten op de laatste bestuursvergadering. Helaas, Henri nam geen ontslag uit de Europese commissie zodat we tenminste nog een jaartje zullen moeten wachten vooraleer hij de senaat terug, hetzij met kern-energie, waar hij een boontje voor heeft of met andere energieproblemen, zal opwarmen.

Leo kan gerust zijn.

Waar hij eens burgervader was en ook een feestzaal naar zijn naam bestaat (juist de Henrizaal), hield hij een toespraak vóór het Atlantisch Europa, vóór de NAVO en dus gericht tegen het Europees Europa, met een eigen gezicht.

Wat nu Leo?

Blijkbaar zitten er democraten en linksen geklemd tussen het radertje van deze Atlantische Verdragsorganisatie en kan het door hun aanwezigheid klem geraken.

Wat een toeval dat ook Henri uit Amerika zich zorgen, en wel dezelfde als deze van onze Henri, maakt.

Opgelet, de vernielingseconomie, of hoor je liever het schandelijke „oorlogseconomie“ van oompje Sam, voelt zich tekort gedaan.

Wie durft eraan denken onze beschermheer met de atoombom een haar te krenken en dat ten gunste van enkele Europeanen die rode banieren over Europa zwaaien.

Mogelijk, dat hij die rood zaait, morgen brood zal eten. Onze Henri blijft bezorgd over socialisten en andere linksen die, zeker de Franse en de Italiaanse, geen goed woord voor de Amerikaanse geestesgesteldheid over hebben.

Hoe hij redeneert, als socialist, kan verwarrend zonet verbijsterend klinken.

We hebben onze brief niet verstuurd.

De bestuursleden hebben unaniem besloten verder te bouwen aan de vredeseconomie. Daar hebben we geen wapens, moordwapens, voor nodig, wel een Europa met een eigen vredesidentiteit waar we ons liever verwarmen met kernenergie.

Vraag één : wie schreef „la gauche et la société industrielle“ ?

Vraag twee : is er een verschil tussen socialist en sociaal-democraat ?

WIL IEMANTS.
April 1976.

BESTEL NOG VANDAAG.

We hebben een aantal speelplaten met Chileense muziek en liederen ter beschikking.

Langspeelplaten :

Viva Chile : Inti-Ilumani, 200 frank plus port.

El Pueblo Unido : Quinteto Tiempo, 200 frank plus port.

Single-platen :

Victor Jarra en Quilapayun : 50 frank plus port.

Solidarität mit Chile : 50 frank plus port.

Vrijheidsliederen : 25 frank plus port.

Te verkrijgen door storting op Postrekening 000-0956015-80 van VREDE, vzw, 9000 GENT.

De opbrengst komt ten goede aan de Chileense vluchtelingen.

INNERLIJKE TOMBOLA.

DE VRIENDEN DIE TOT HEDEN NAGELATEN HEBBEN HUN PRIJS AF TE HALEN, WORDEN VERZOCHT DIT DRINGEND TE DOEN EN DIT VOOR EIND JUNI.

BIJ VOORKEUR DINSDAG OF DONDERDAG TUSSEN 14 EN 17 UUR OF OP AFSPRAAK, TEL. 091/ 23.82.52.

Kleef : 3 kleuren.
12 fr. plus 4,5 fr. port.

BOEKHANDEL

DE FAKKEL

Pluimstraat 14, KORTRIJK
Tel. (056) 213.16

Men vindt er de NIEUWSTE BOEKEN
en GROTE KEUS JEUGDWERKEN

Korting voor rechthebbenden.

KUNSTHANDEL

GALERIJ "ELITE"

Tolhuislaan 157 - Gent

Enorme keus van reproducties

Schilderijen van oude en hedendaagse schilder
Eigen werkhuis voor alle soorten inlijstingen.
tel. 22.16.31

CORMAN

De "Topboekhandel"
ALLE UITGAVEN
Meer dan 300.000 "pocket"
boeken in 6 talen

Ravensteinstraat, 28-30
1000 Brussel
Tel. (02) 11.67.29

Sociale Zetel :
Ad. Buylestraat 51
8400 Oostende
Tel. (059) 727.24

Kustlaan 169 en
Strandstraat 9
8300 Het Zoute
Tel. (050) 618.28

Het boek dat u
zoekt is er. Zo
niet CORMAN
zoekt en vindt.
M. CORMAN,
Oostende
Prk. 16.83.33

BOEKENFONDS MARNIX

heeft steeds een uitgebreide keus van :

- Literaire
- Wetenschappelijke
- Politieke
boeken.

Alsook :

- Engelse
(Penguin - Pelican...)
- Franse
(Livre de Poche - 10/18...)
- Duitse
(D.T.V. - Goldmann...)
pocketseries.

AJUNLEI 18 - 9000 GENT
(evenwijdig met Veldstraat).

Tel. 09/25.10.92 Doorlopend geopend van
8.30u - 6.30u

VRJE TOEGANG.

GRUNDIG

BRAUN

PHILIPS

hifi stereo keten
combinatie

EUROPA ELECTRONIC

W. W. 119-22-844-2111 - TASHUIS - OOSTENDE - TEL. 716.33